

Hồi 16

Kim Tôn Ngọc Dịch

Tiểu gia cát Dương Vân nói:

- Ma cô hiển thọ đồ chỉ rõ là nơi đây mà, không hề sai đâu.

Dương Phong phe phẩy thiết phiến trong tay, lòng nóng như lửa đốt, lẩm bẩm nói một mình:

- Hãy đợi Dương Ngọc Phượng đến rồi hãy tính sau.

Đột nhiên phía sau tảng đá có tiếng la hoảng hốt vọng tới.

Dương Phong kinh hãi nói lớn:

- Không xong rồi, Tiểu Phượng đã gặp phải cường địch.

Lời nói vừa dứt đã thấy Dương Ngọc Phượng lao xẹt tới tựa như phát điên.

Người nàng còn đang lơ lửng trên không đã la lên thất kinh, miệng thở gấp gấp:

- Âm Sơn Thần Ma, Âm Sơn Thần Ma...

- Ha ha ha...

Một tràng cười quái dị lạnh lùng vọng tới.

Thân hình cao lớn của Âm Sơn Thần Ma tựa như một con ưng diểu bay là là xuống đất.

Lúc này Dương Ngọc Phượng đầu tóc rũ rượi, bộ dạng trông cực kỳ thảm hại, sắc mặt đầy vẻ kinh hoàng, chạy tới trước mặt Dương Vân.

Nàng lao vào lòng phụ thân khóc nức nở:

- Hu hu, Âm Sơn Thần Ma bức bách con phải giao Ma cô hiển thọ đồ cho lão.

Âm Sơn Thần Ma nhẹ nhàng đáp mình xuống, hai luồng nhãn quang của lão lạnh lùng vô tưởng, giọng khàn khàn tựa như ma khóc quỷ gào giữa đêm khuya:

- Đúng ! Lão phu cần bức họa đồ, không cần người, các người yên tâm.

Dương Lô đáp:

- Ma tôn kia, danh vọng người trên giang hồ lớn lao như vậy mà lại đi bức hiếp một tiểu nữ vô danh trên giang hồ.

Âm Sơn Thần Ma nộ khí quát lớn:

- Câm mồm, giao Ma cô hiến thọ đồ ra thì lão phu sẽ không bức hiếp. Nếu không... Hừ hừ, dù nam hay nữ ta cũng mặc kệ.

Dương Vân hoành kiếm trước ngực lớn tiếng nói:

- Dương gia không phải là người dễ bức hiếp đâu.

Âm Sơn Thần Ma lạnh lùng:

- Dương gia, ngu gia, cẩu gia gì đó cũng được, đưa họa đồ ra đây.

Dương Vân đẩy nhẹ con gái ra, bước tới trước hạ giọng nói:

- Âm Sơn Thần Ma, tiểu lão nhi là Dương Vân có mấy lời nói với ma tôn, rồi sau đó đưa họa đồ cũng không muộn mà.

Tiểu gia cát Dương Vân muốn uốn lưỡi để tránh trận đấu trước mắt, cho nên lão lớn tiếng bảo:

- Tại hạ từ nơi biên thù xa xôi, lâu nay nghe danh Tứ đại ma tôn uy chấn võ lâm Trung Nguyên.

Âm Sơn Thần Ma quát lớn:

- Tam đại ma tôn mà sao người nói đến Tứ đại ma tôn hả ?

Cốc Chi Dương khẽ chạm nhẹ vào vai Kim Phi Hùng:

- Kim huynh à ! Lão ma đầu đó quên Thanh Y Tu La rồi.

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp:

- Ta không muốn ngang hàng với bọn ác ma, làm bại hoại thanh danh của mình.

Dương Vân cười nhạt lên:

- Ba vị cũng được, bốn vị cũng không sao, đã là ma tôn uy chấn bát hoang.

Không ngờ Âm Sơn Thần Ma gầm lên nói:

- Dương Vân, lão phu nói tam đại ma tôn là tam đại ma tôn.

Dương Vân cũng không thèm tranh biện thêm:

- Tam vị ma tôn được võ lâm tôn kính nể phục.

Âm Sơn Thần Ma gật gù:

- Được lắm, trọng già kính lão.

Dương Vân lại chậm chạp lên tiếng:

- Dương gia đã ngưỡng mộ đại danh của ma tôn từ lâu, khi vào Trung Nguyên mong được cơ hội tăng thêm kiến thức.

Không đợi Dương Vân nói hết câu, Âm Sơn Thần Ma đã nạt nộ:

- Hừ, các người muốn tử thí với lão phu phải không ?

Dương Vân vội xua tay lắc đầu:

- Không phải, tiểu lão nhi muốn được mở mang kiến thức về quy củ của giang hồ võ lâm Trung Nguyên, còn chuyện luận về võ công thì Dương gia tứ kiệt đâu dám...

Âm Sơn Thần Ma không hiểu Dương Vân muốn ám chỉ gì nên ngần người, ngạc nhiên hỏi lại:

- Quy củ là cái đồ quái vật gì ?

Dương Vân gần từng tiếng:

- Tiểu nữ vẫn chưa tới tuổi đôi mươi, lại không phạm vào điều cấm kỵ, lão tiền bối đuổi theo tiện nữ giữa rừng hoang, song lại vào lúc đêm khuya vắng người thì còn gì là uy danh của tiền bối, không sợ đồng đạo võ lâm thiên hạ chê cười hay sao ?

Âm Sơn Thần Ma trầm giọng hét lớn:

- Dương lão đại, hãy câm cái miệng thói tha của người lại, bọn người đêm khuya lén lút tới đây để làm cái gì ?

Dương Vân vội cướp lời:

- Huynh đệ phụ tử chúng tôi cùng hẹn nhau họp mặt ở đây.

Âm Sơn thần ma hầm hầm nổi giận hạ giọng quát:

- Bọn người cho rằng lão phu không biết đến việc của bọn người sao ?

Mặt Dương Vân thoáng biến sắc vội hỏi:

- Tiền bối cho rằng bọn ta làm việc gì ?

Âm Sơn Thần Ma không đáp, đưa tay phất nhẹ về phía xa xa, đoạn lên tiếng gọi:

- Táng môn thần, hãy ra đối chất cùng chúng.

Vù...

Một bóng người lướt tới.

Táng môn thần Đặng Thông nhẹ nhàng đáp xuống đất, thái độ thập phần cung kính, cúi đầu thi lễ chào Âm Sơn Thần Ma:

- Đệ tử có mặt.

Âm Sơn Thần Ma lạnh lùng đảo mắt nhìn mông lung rồi bảo y:

- Người hãy đối chất với bọn chúng.

Táng môn thần lại cung kính thi lễ, rồi quay qua Dương Vân:

- Lão họ Dương kia, con gái người lấy được bức Ma cô hiển thọ đồ trong Bích Vân thiên tự, phía sau tấm họa đồ có vẽ bức mặt đồ Thái Thạch cư có đúng không ?

Mặt Dương Vân không khỏi biến sắc:

- Đặng Thông, người đừng có ngậm máu phun người.

Đặng Thông cười âm hiểm:

- Đặng mỗ ở trong khu rừng phía sau Bích Vân thiên tự, chính tai ta nghe thấy Dương lão tử và con gái người nói về bí mật sau bức họa đồ, lại chính tai ta nghe thấy hai người nói tối nay sẽ động thủ, có sai không hả ?

Âm Sơn Thần Ma bước tới quát lớn:

- Tên họ Dương kia, biết điều thì giao bức mặt đồ cho ta, nếu không thì... Ha ha ha...

Dương Phong nộ khí quát vang:

- Hừ ! Người dựa vào cái gì mà dám kêu bọn ta giao bức mặt đồ ?

Âm Sơn thần ma nổi giận lôi đình hét lớn:

- Dựa vào cái gì hả ? Bốn chữ Âm Sơn Thần Ma còn chưa đủ sao ?

Dương Phong lạnh lùng cất tiếng:

- Vật đã có chủ của nó, hư danh giả hiệu không dọa nổi bọn ta đâu.

Âm Sơn Thần Ma gầm lên giận dữ:

- To gan, người dám khinh thường bản ma tôn sao ?

Nói xong lão vọt mình lao thẳng tới trước mặt Dương Phong.

Dương Phong đầu dám nghênh tiếp, lắc mình vọt ra xa chừng một trượng.

Âm Sơn Thần Ma vung hữu chưởng quét ngang một vòng, rồi lao vút lên không trung chụp vào Dương Phong, miệng quát:

- Chạy đi đâu cho thoát.

Dương Lô vung thiết trượng quét mạnh vào bả vai Âm Sơn Thần Ma, khí thế hết sức hung mãnh.

Âm Sơn Thần Ma là ma tôn uy danh khắp Trung Nguyên, hữu chưởng vẫn bức bách Dương Phong không hề thay đổi, tả thủ xò ra chụp vào thiết trượng của Dương Lô.

Nên nhớ rằng thiết trượng là binh khí ngoại gia cực kỳ nặng nề, các nhân vật võ lâm bình thường không ai dám nghênh tiếp nó.

Dương Lô thấy Âm Sơn Thần Ma chụp xuống nên càng gia tăng công lực, giọng tức khí:

- Cái đồ ngông cuồng quá đáng.

- Cạch.

Cây thiết trượng bị Âm Sơn Thần Ma bẻ gãy làm đôi.

Dương Lô bất giác kinh hãi toát mồ hôi lạnh vội lui ra sau năm bước.

Âm Sơn Thần Ma cười lạnh:

- Hừ, tiểu tử muốn chạy hả ?

Lão ma vút hai đoạn thiết trượng ra xa, vươn tay chụp vào cánh tay Dương Lô.

Bốp...

Thiết dịch tiên Dương Chấn vội vàng vung thiết dịch ngăn Âm Sơn Thần Ma lại.

Lúc này Dương Vân cũng sử dụng binh khí nhảy vào trợ chiến.

Dương Ngọc Phượng cũng lập tức múa trường kiếm lao tới, năm người vây lại kịch chiến với Âm Sơn Thần Ma.

Dương gia tứ kiệt cùng với Dương Ngọc Phượng tuy là cao thủ võ lâm, nhưng giao thủ với Âm Sơn Thần Ma thì cực kỳ bất lợi.

Mấy chiêu đầu năm người liều mạng cầm cự với lão ma bất phân thắng bại.

Qua chiêu thứ mười thắng bại cơ hồ như đã thấy rõ.

Âm Sơn Thần Ma hú lên một tiếng, song chưởng quét ngang rồi biến chiêu đập xuống, bức bách năm người phải xoay tròn theo luồng chưởng phong lợi hại của lão.

Dương Phong thấy thế nguy vội quát lớn:

- Ngọc Phượng chạy mau đi !

Nói rồi y vung thiết phiến đánh ra một chiêu uy mãnh để cho Ngọc Phượng thừa cơ trốn đi bảo vệ mật đồ.

Dương Ngọc Phượng không hiểu ý vội nói lớn:

- Tú thúc à, tiểu nữ quyết liều mạng với lão ma.

Dương Vân một mặt vũ lộng thiết như ý, một mặt quát vang:

- Phượng nhi, lúc này không chạy còn đợi đến bao giờ ?

Dương Chấn cũng quát lớn:

- Phượng nhi, chạy mau !

Dương Ngọc Phượng thoáng động tâm, nàng hiểu ý, vung trường kiếm đâm mạnh một nhát, đoạn lộn mình bay ngược ra sau thoát khỏi vòng chiến.

Táng môn thần Đặng Thông vọt tới cản đường:

- A đầu thối tha kia, muốn chạy hả ?

Dương Ngọc Phượng nổi giận vung trường kiếm, dùng thế “Phi phượng đầu lâm” cả người lẫn kiếm hợp nhất làm một nhằm Đặng Thông chém mạnh xuống.

Chiêu thức phát ra, nhanh, chuẩn, độc vô cùng.

Phụt...

Bả vai của Táng môn thần Đặng Thông bị lưỡi kiếm chém trúng khiến máu tuôn ra xối xả.

Âm Sơn Thần Ma điên cuồng vung mạnh một chưởng bức bách Dương Phong dội ngược ra sau, đoạn quay lại chụp lấy cổ tay Dương Ngọc Phượng.

Dương Vân thấy vậy cực kỳ giận dữ, hét lớn:

- Ma đầu vô lễ.

Đoạn vung thiết như ý đập mạnh vào mệnh môn huyệt của Âm Sơn Thần Ma. Âm Sơn Thần Ma không thèm tránh né, tả thủ lẹ làng vươn ra chụp lấy binh khí đối phương.

Dương Vân thầm la lên một tiếng “Hỏng rồi”.

Cây thiết như ý đã bị Âm Sơn Thần Ma chụp trúng, đồng thời hữu thủ nhanh chóng xoay qua điểm vào đại huyết Huyết hải của Dương Vân.

Chợt nghe...

- Úy da...

Dương Vân học lên một tiếng, phun ra một búng máu tươi, thân hình đứng không vững, lao đảo lui ra mấy bước.

Keng...

Cây thiết như ý đã rời khỏi tay Tiểu gia cát Dương Vân.

Dương Ngọc Phượng thấy phụ thân bị trọng thương vội chạy tới đỡ ông dậy.

Dương Chấn thấy vậy vung Thiết dịch tiên tấn công tới tấp.

Âm Sơn Thần Ma múa thiết như ý đập mạnh vào cây thiết dịch của Dương Chấn.

Keng...

Hổ khẩu của Dương Chấn tê buốt, huyết khí đảo lộn, tứ chi bải hoải.

Dương Lô hấp tấp vũ lộng nửa đoạn thiết trượng múa như điên cuồng tấn công Âm Sơn Thần Ma.

Dương Phong cũng vung Thiết phiến xuất chiêu điểm tới.

Nhưng mà công lực của Âm Sơn Thần Ma cao vô cùng, Dương gia đâu phải là đối thủ của lão.

Chợt nghe tiếng cười quái dị cất lên:

- Hắc hắc...

Thân hình Âm Sơn Thần Ma tựa như bóng quỷ lộng chập chờn, luồng kinh phong cực kỳ ghê gớm ào ạt ập tới.

Á...

Á...

Mấy thanh âm xé tai vang lên rồi những tiếng rú thảm thiết vọng tới.

Dương Môn tứ kiệt trừ lão đại Dương Vân bị trọng thương nằm dưới đất từ lúc này còn ba người kia mình mẩy đầm máu, gục xuống chết ngay lập tức.

Dương Ngọc Phượng đang phủ phục bên cạnh phụ thân đang bị trọng thương cũng ngây người chết lặng trước cảnh tượng thê thảm xảy ra, đôi mắt thất thần kia như hóa đá.

Cốc Chi Dương ẩn mình cách đó không xa cũng phải trợn mắt, hạ giọng nói với Kim Phi Hùng:

- Tứ đại ma tôn nổi danh cực kỳ tàn ác, quả thật không sai, còn Kim huynh thì sao ?

Kim Phi Hùng từ tốn đáp:

- Tại hạ còn tàn độc hơn bọn chúng nữa, Cốc huynh có tin không ?

Mặt Cốc Chi Dương không khỏi biến sắc, vội nói:

- Âm Sơn Thần Ma có lẽ phải sát diệt Dương gia cho tận tuyệt, không còn danh tánh trên giang hồ nữa.

Âm Sơn Thần Ma từ từ bước tới bên cạnh Dương Ngọc Phượng:

- Nha đầu to gan, đưa bức họa đồ ra mau.

Dương Ngọc Phượng lộn người nhảy vọt ra sau, thanh trường kiếm hoành ngang trước ngực, hai mắt nẩy lửa, miệng thét lớn:

- Không có !

Âm Sơn Thần Ma cất tiếng cười ghê rợn:

- Hừ ! Con nha đầu ngu ngốc kia, ngươi không sợ chết hả ?

Dương Ngọc Phượng thét lớn:

- Bản cô nương liều mạng với ngươi.

Nói rồi nàng vung trường kiếm xuất chiêu “Cửu chuyển hồi luân” hóa ra chín thức, cuộn cuộn bao quanh thân hình Âm Sơn Thần Ma, kiếm pháp Dương môn cũng có uy danh trên giang hồ.

Âm Sơn Thần Ma không thềm phản kích, nhẹ nhàng lắc vai lướt tới bên cạnh Dương Vân.

Dương Vân đang bị nội thương trầm trọng nằm hôn mê dưới đất, hơi thở cực kỳ yếu ớt. Lão ma đầu đến sát cạnh, vươn tay nắm vào mạch môn y, âm thầm truyền qua một chút công lực. Dương Vân được tiếp trợ công lực, chậm chậm mở mắt ra, hộc lên một tiếng.

Âm Sơn Thần Ma lớn tiếng bảo:

- Dương lão đại, mau kêu con gái người đưa Ma cô hiến thọ đồ ra cho lão phu.

Dương Vân thều thào đáp:

- Người... người... giết ta đi.

Dương Ngọc Phượng lòng đau như cắt, thét lên lạnh lạnh:

- Lão ma đầu... phụ thân ta bị trọng thương mà người cũng không chịu buông tha ư ?

Âm Sơn Thần Ma giọng âm trầm:

- Trừ phi người giao lại bức mật đồ cho ta.

Dương Ngọc Phượng phần nộ quát lớn:

- Hừ ! Trừ phi người lấy được cái mạng ta, đừng cuồng vọng.

Âm Sơn Thần Ma gầm lên:

- Vậy thì lão phu lấy mạng của người đây.

Lão nghiêng người đánh ra một chưởng.

Dương Ngọc Phượng đảo người tránh né, lạnh lùng nạt nộ:

- Hừ ! Lão ma lớn mật, buông tay ra.

Âm Sơn Thần Ma tức giận cực độ, chụp lấy tay Dương Vân bẻ mạnh một cái.

- Á !

Một tiếng gào thảm thiết vang vọng giữa đêm khuya, khiến cho người ta bất giác phải rùng mình sợ hãi.

Thân hình Tiểu gia cát Dương Vân bị hất bay bổng lên không trung.

Phịch !

Hai chân bị đập mạnh xuống đất, máu tươi từ trong miệng tuôn ra như suối, trông cực kỳ thảm.

Dương Ngọc Phượng la lên thảm thiết, sắc mặt trắng bệch, hai hàng lệ tuôn chảy như suối.

Âm Sơn Thần Ma chậm chậm bước tới trước mặt Dương Ngọc Phượng, giọng âm hiểm:

- Người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Dương Ngọc Phượng vũ động trường kiếm, hóa thành một đạo ngân quang xẹt tới giữa ngực lão ma đầu.

Âm Sơn Thần Ma quát vang:

- Nha đầu muốn chết.

Song chưởng của Âm Sơn Thần Ma hợp lại làm một, đẩy ra một luồng kinh lực dội ập tới trước mặt nàng.

Dương Ngọc Phượng nhún mình nhanh lẹ vọt lên cao hơn một trượng, tránh luồng Hàn phong chưởng lực cực kỳ lợi hại của Âm Sơn Thần Ma.

Một đạo hàn quang quét ngang qua dưới chân nàng.

Ầm !

Một tiếng động dữ dội nổi lên, cây cổ thụ cách đó hơn năm trượng bị gãy ngang đổ ập xuống sau lưng nàng, lá cùng với cát đá bốc lên mù mịt.

Dương Ngọc Phượng không hề sợ hãi, thân hình còn chưa chạm đất đã xuất thủ hai chiêu cùng lúc, ánh ngân quang lấp loáng bao phủ Âm Sơn Thần Ma.

Âm Sơn Thần Ma đánh hụt một chưởng, trong lòng càng thêm tức tối, huy động tả thủ xuất ra một chưởng xéo lên không trung.

Dương Ngọc Phượng đã đề phòng từ trước, bay người chéch sang một bên.

Hữu chưởng của lão đồng thời vung lên đánh tiếp ra một chưởng, miệng la lớn:

- Hừ ! Xem người chạy đâu cho thoát.

Dương Ngọc Phượng chịu đau nổi chưởng lực của lão, thân hình nàng tựa như điều đứt dây, dội ngược ra sau xa hơn mười trượng, miệng phun ra hai búng máu tươi rồi rơi bịch xuống đất.

Đột nhiên, từ trên tảng đá có một bóng áo xanh xẹt xuống. Âm Sơn Thần Ma đang dương dương tự đắc, vừa cười vừa nói:

- Hừ ! Rượu mời không chịu uống lại đi...

Không ngờ lão nói chưa hết câu đã nghe người áo xanh lớn tiếng đáp:

- Nếu như ngay cả rượu phạt ta cũng không chịu uống thì sao ?

Âm Sơn Thần Ma kinh ngạc:

- Ô, hóa ra là người, Thanh Y Tu La, không nên xen vào chuyện của lão phu.

Kim Phi Hùng lạnh lùng lên tiếng:

- Không phải là tại hạ xen vào chuyện của người, mà là người đã xía vào chuyện riêng của tại hạ.

Âm Sơn Thần Ma tức giận:

- Rõ ràng là chuyện của lão phu bị người xía vô.

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Cứ cho là như vậy đi, nhưng mà người thiên hạ lo chuyện thiên hạ, người thấy có gì không đúng ?

Đặng Thông đứng một bên chợt nhớ lại mối thù trên hoa thuyền Kỷ La Xuân đạo nọ, vội bước tới trước mặt Âm Sơn Thần Ma, ghé vào tai lão nói:

- Sư phụ, chính là hấn đó.

Kim Phi Hùng trợn mắt quát:

- Câm mồm ! Ta nhắc cho người nhớ, người không được thấy ta lần thứ hai, hôm nay... Hừ ! Coi như người hết mong sống sót.

Táng môn thần Đặng Thông vội vàng đứng núp sau lưng Âm Sơn Thần Ma.

Kim Phi Hùng đột ngột vung mạnh hữu thủ điểm vào mặt Đặng Thông:

- Hừ ! Người còn muốn chạy ư ?

Táng môn thần kinh hãi, miệng lắp bắp:

- Sư phụ... y...

Táng môn thần Đặng Thông chưa kịp nói hết câu đã té nhào xuống đất, máu tươi rỉ ra hai bên mép.

Bịch !

Âm Sơn Thần Ma nộ khí quát lớn:

- Tiểu bối kia, người dám khinh thường bản ma tôn như vậy sao ?

Kim Phi Hùng từ từ gần từng tiếng:

- Bởi vì người không hề xứng đáng với cái danh hiệu đó.

Đoạn chàng trầm giọng nói tiếp:

- Người hãy nhớ lấy, từ nay về sau cái danh hiệu Tứ đại ma tôn của bọn người không còn trên giang hồ nữa mà... chỉ còn có Nhất Thế ma vương mà thôi, đó là bản nhân.

Âm Sơn Thần Ma tức khí quát lên chấn động tinh không:

- Phản nghịch, phản nghịch. Hay cho tên tiểu tử ngông cuồng, ngạo mạn.

Võ công của Kim Phi Hùng hiện giờ tiến bộ đến đâu ngay cả chàng cũng không biết nữa, nên chàng thầm nghĩ:

“Tại sao mình không nhân cơ hội này thử với cái lão này một lần xem sao ?”

Âm Sơn Thần Ma bực tức:

- Hãy tiếp một chiêu của lão phu.

Kim Phi Hùng lớn tiếng đáp:

- Được lắm !

Chợt nghe...

Bùng !

Một thanh âm chấn động vang lên.

Hai người đã giao thủ với nhau một chiêu.

Âm Sơn Thần Ma thoáng kinh ngạc:

- Hừ ! Không ngờ người còn dám liều mạng với lão phu.

Kim Phi Hùng nghe lão nói như vậy, bất giác cất lên một tràng cười lạnh lùng:

- Chẳng lẽ người còn chưa hài lòng sao ?

Âm Sơn Thần Ma nổi giận:

- Hừ ! Lão phu chẳng lẽ lại sợ người hay sao ?

Kim Phi Hùng vẫn lạnh lùng:

- Hừ ! Người chớ nên tự phụ ngạo mạn, Kim mỗ đợi người đây, có cái trò mỵ quỷ lừa ma gì cứ đem hết ra đây.

Võ công của Kim Phi Hùng, Âm Sơn Thần Ma đã được thấy qua một lần, lão biết rằng vị thiếu niên có danh hiệu Thanh Y Tu La đang đứng trước mặt mình không phải

là hạng tầm thường, nên đã ngấm ngấm vận khí tụ vào đan điền, đem hết mười thành công lực chuẩn bị xuất chiêu.

Thấy thái độ của Kim Phi Hùng cuồng ngạo, lão không khỏi nổi giận, lao mình về phía chàng.

Công phu tu tập của lão ma đầu danh chấn hai phái hắc bạch suốt mấy chục năm, xuất thủ quả nhiên uy lực cực kỳ hung mãnh.

Một luồng âm phong cuộn cuộn ào tới khiến cho tà áo của Kim Phi Hùng lay động không ngớt.

Chàng thấy chưởng lực của đối phương cực kỳ mãnh liệt cũng không dám khinh thường.

Chính trong khoảnh khắc này, chàng nhớ tới những điều vừa luyện được trong Vũ thư.

Ý niệm vừa động, một luồng khí dương đã bốc lên, dẫn thông hai mạch nhâm đốc.

Trong nháy mắt, Kim Phi Hùng cảm thấy nội lực từ đan điền ào ạt dâng lên tựa như muôn đợt sóng Trường Giang tràn tới.

Dần dần cánh tay chàng nóng như lửa, rồi một luồng lực đạo vô cùng mãnh liệt bay ra không sao chế ngự được.

Bỗng nhiên...

Ầm !

- Á !

Một tiếng động khủng khiếp tựa như tiếng sấm nổ bên tai chàng.

Tiếp đó là tiếng rú thảm thiết của Âm Sơn Thần Ma.

Thân hình chàng lão đảo một hồi mới đứng vững lại được. Âm Sơn Thần Ma tựa như một vầng mây đen phiêu diêu lơ lửng ra xa gần hai chục trượng, đọng vào tảng đá.

Bùm !

Tảng đá bị Âm Sơn Thần Ma đụng vào làm cho nó rớt xuống sông, nước văng lên tung tóe, cả thân hình của lão cũng rơi xuống nước.

Kim Phi Hùng tưởng như mình đang nằm mộng, chàng vội đưa tay dụi mắt cũng không thấy có gì khác lạ.

Lúc này chàng bỗng cảm thấy đôi môi khô rát, đầu lưỡi nóng như có lửa đốt trong miệng.

Chàng không dám tin rằng công lực mình đã tăng tiến lạ như vậy, chỉ mới đánh ra một chiêu đã khiến cho Âm Sơn Thần Ma bị chấn động rơi xuống dòng sông.

Kim Phi Hùng quay đầu lại nhìn tảng đá lúc nãy hai người ẩn mình.

Không thấy Cốc Chi Dương đâu nữa, và ngay cả Dương Ngọc Phượng cũng không biết đã biến đi đâu mất.

Trời đã chuyển sang canh năm, hướng đông đã hiện ra ánh sáng mờ mờ.

Phía trong thành Kim Lăng tiếng gà gáy vang lên xa xa.

Lúc này miệng chàng khô rát, trong lòng như có ngọn lửa thiêu đốt, khó chịu không sao tả xiết.

Chàng chỉ muốn kiếm một dòng suối để uống cho thỏa thích mà thôi. Gần đó có một đám cây cối đang nảy mầm xanh tốt, chàng tung mình lên ngọn cây cao phóng tầm mắt nhìn xung quanh.

Dòng nước sông cuộn cuộn chảy ở phía xa, bỗng nhiên chàng phát hiện ra một vật sáng lấp lánh tựa như nước cách nơi chàng đứng không xa.

Kim Phi Hùng không hề suy nghĩ, vội lao mình đến nơi đó, trong nháy mắt chàng đến nơi có ánh sáng lấp lánh chiếu ra.

-Ồ !

Kim Phi Hùng thốt lên một tiếng kinh ngạc, bởi vì trước mặt chàng chỉ là một mảnh giấy mà thôi.

-Ủy !

Chàng dụi mắt, nhìn kỹ rồi lại kêu lên kinh ngạc.

Hóa ra đó không phải là giấy mà là bức Ma cô hiển thọ đồ.

Dưới ánh ban mai rực rỡ chàng đã nhìn thấy cực kỳ rõ ràng bức Ma cô hiển thọ đồ này để dưới bốn tảng đá, bên cạnh đó có một ít đất mới đào và mấy phiến sơn thạch. Chàng trầm tư suy nghĩ một hồi:

“Cái này nhất định là do bức mật đồ chỉ dẫn làm cho Dương Ngọc Phượng đến đây, nàng muốn đào cái gì đó, nhưng đột nhiên phát hiện ra Âm Sơn Thần Ma nên không kịp thu bức họa đồ lại vì sợ Âm Sơn Thần Ma phát hiện ra nơi này, nên vội vàng

chạy ra chỗ khác để dẫn dụ lão. Âm Sơn Thần Ma sau khi phát hiện ra nàng liền vội vàng đuổi theo, nên nàng mới la lớn gọi Dương gia tứ kiệt đến tiếp ứng.”

Kim Phi Hùng suy đoán quả thật không sai.

Sau đó, Dương gia tứ kiệt chết thảm và Dương Ngọc Phượng cũng bị trọng thương.

Kim Phi Hùng chợt động tính hiếu kỳ, lật phía sau của bức họa đồ ra xem thử.

Những hàng chữ cổ tự giống như những đường ngoằn ngoèo, nửa giống loại khoa văn hoa, song nhìn kỹ lại thì không phải. Đột nhiên chàng máy động linh cơ, vỗ tay reo lên:

- À, thì ra là một đồ hình.

Những chấm đen chi chít dày đặc chính là cách sắp xếp bố trí các tảng sơn thạch nơi đó.

Còn những đường ngoằn ngoèo tựa như rừng cây tùng bách ở xung quanh đó.

Một đường gạch dài dọc theo những rừng cổ tự chính là Trường Giang chứ không sai.

Đây có lẽ là bí mật của bức họa đồ mà Dương Ngọc Phượng đã tham ngộ ra được.

Nói thực ra, nếu như có ai đem họa đồ đối chiếu với nơi này thì cũng không sao hiểu nổi cái bí mật của nó.

Chàng vội rút Tu La đoạn kiếm đào xuống ngay chỗ đó.

Chưa đầy ba thước sâu đã thấy những phiến đá xếp ngay hàng thẳng lối.

Chàng vội nạy tảng đá lên, phía trong lộ ra một huyệt động. Phía trong huyệt động có để hai bình rượu, một cái có hình đầu rồng, còn bình kia có hình đầu phụng.

Phía trên thân bình rượu hình đầu rồng có khắc mấy chữ “Thiên trì tuyết liên”.

Còn trên chiếc bình hình đầu phụng cũng có mấy chữ nổi “Cao ly sâm vương dịch”.

Kim Phi Hùng trầm nghĩ:

“Cao ly sâm vương dịch tất là nước có tinh nhân sâm, không rõ giấu nơi đây làm gì, còn như “Thiên trì tuyết lộ” chẳng biết là cái thứ quái quỷ gì ?”

Nghĩ rồi chàng mở nắp bình rượu hình đầu rồng, hương thơm ngậy ngát bay vào mũi chàng, khiến chàng cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Kim Phi Hùng lại đang khát.

Sở dĩ chàng khát như vậy là vì tâm pháp của Thái Dương cốc bị Mật Đà Thần Châu trong người chàng kích thích gia tăng đến cực độ, lại thêm tâm quyết trong vũ thư mà chàng vừa luyện làm cho khí dương trong thể nội bộc phát, tam muội chân hỏa kịch phát dữ dội khiến cho người chàng nóng như lửa đốt. Bởi vì chàng gặp cảnh ngộ quá nhiều, quá đường đột bất ngờ cho nên mới có cái họa ma hỏa nhập thân.

Điều này thì bản thân chàng không hề hay biết.

Với cái nguy hiểm của Kim Phi Hùng thì trừ Thiên trì tuyết liên lộ ra không có cái gì có thể cứu nguy cho chàng được. Nhưng mà Kim Phi Hùng không hề biết được điều này.

Chàng đặt hai chiếc bình xuống định đào tiếp.

Miệng chàng nóng như lửa đốt, cánh tay tê buốt, hai mắt đỏ ngầu, hơi thở phì ra nóng không chịu nổi.

Kim Phi Hùng đành bất lực, không thể nào đào tiếp được. Chàng buông rơi Tu La đoạn kiếm ngã vật xuống đất.

Từ trong chiếc bình rượu hình đầu rồng chưa kịp dậy nắp một mùi thơm ngào ngạt tỏa ra xông vào mũi chàng, làn hương thơm này giúp chàng tỉnh táo hơn một chút.

Kim Phi Hùng cố nhích tới gần chiếc bình hình đầu rồng. Đột nhiên chàng cảm thấy đỡ khát, tâm hỏa dần dần hạ bớt, song toàn thân chàng chột mềm nhũn, không có một chút khí lực nào cả, không khỏi cảm thấy thất kinh, chàng nghĩ có lẽ mình đã bị trúng chưởng phong của Âm Sơn Thần Ma đả thương.

Lúc này thân hình chàng lại nóng hầm hập, một luồng nhiệt hỏa tràn ngập trong tâm nội.

Bỗng nhiên một cái bóng trắng xẹt tới nhanh không tưởng.

- Ủa Kim Phi Hùng.

Bóng trắng bất giác la lên kinh ngạc:

- Kỳ quái, hai chiếc bình trân quý ngàn năm hiếm có... Kim Phi Hùng, ca ca ơi.

Bóng trắng xòe năm ngón tay chụp vào mệnh môn nơi cổ tay chàng.

Lát sau Kim Phi Hùng từ từ mở mắt, mặt đỏ như lửa, hơi thở cực nóng, đau khổ thốt lên:

- Ngân Thi muội muội, ta...

Kim Ngân Thi lấp bắp:

- Ca ca, tại sao lại bị...

Kim Phi Hùng lấp bắp nói:

- Ta... ta... bị Âm Sơn Thần Ma...

Giọng Kim Ngân Thi nghi hoặc:

- Không phải, trúng chưởng lực Âm hàn của lão thì cơ thể phải lạnh ngắt, huyết mạch đóng thành băng, chứ sao lại nóng như lửa đốt như vậy ?

Kim Phi Hùng nóng bức cực độ, vung tay tự xé rách y phục, đoạn lẫn lộn nói nhảm:

- Vậy thì tại sao...

Kim Ngân Thi đột nhiên nhú mày:

- Mạch đập dữ dội, cốt tủy nóng bức, lẽ nào ca ca lại bị tẩu hỏa nhập ma ?

Nghe Kim Ngân Thi nói, bất giác Kim Phi Hùng thất kinh, mồ hôi đổ ra như mưa.

Phía sau núi một tiếng hú lạnh lạnh vang lên.

Kim Ngân Thi cũng hú lên một tiếng hồi đáp, khiến cho Kim Phi Hùng rùng mình, khó chịu vội lấy hai tay bịt chặt tai lại.

Tô Ngọc Dung bay xẹt vào trong động gọi lớn:

- Thu muội muội.

Kim Ngân Thi vội đáp:

- Tô tỷ tỷ đã đến rồi.

Tô Ngọc Dung thấy Kim Phi Hùng nằm lẫn lộn dưới đất, bất giác lớn tiếng hỏi:

- Hấn, hấn làm sao mà ở đây, thật là một chương oan gia. Lúc nào cũng...

Kim Ngân Thi buồn rầu nói giọng ghen ngào:

- Không biết chàng đã trúng độc thủ gì, sao mà...

Tô Ngọc Dung cười nói:

- Ê xem kìa, xấu lắm, người khóc mà làm gì, bộ không sợ người ta cười cho sao ?

Nói rồi chợt nàng đưa ba ngón tay khẽ sờ vào cổ tay Kim Phi Hùng:

- Hì hì, tiểu tử này quá dụng công đó thôi.

Kim Ngân Thi có vẻ không vui:

- Hừ, người ta lo gần chết mà tỷ tỷ cứ chọc hoài.

Tô Ngọc Dung nghiêm mặt đáp:

- Ta không nói đùa đâu, hần luyện Dương cương chi khí của Thái Dương cốc, khiến cho chân hỏa thuần dương kích phát cho nên...

Kim Ngân Thi vội hỏi tiếp:

- Vậy thì làm cách nào cho chàng phục hồi nguyên khí ?

Tô Ngọc Dung bỗng đỏ mặt ghé sát tai nàng nói nhỏ:

- Trừ phi người thật tình yêu hần.

Kim Ngân Thi cũng đỏ mặt xấu hổ, giận dữ đáp:

- Tỷ tỷ bại hoại chết đi được, chuyên môn...

Tô Ngọc Dung lại nói tiếp:

- Ta nói thật đó, nếu không thì phải có Long tôn tuyết liên lộ, một trong hai bình kim tôn ngọc dịch trân quý trong võ lâm suốt trăm năm.

Nét mặt Kim Ngân Thi hớn hở:

- Hả ? Thật không, vậy thì tốt quá.

Nói rồi nàng vội lấy từ trong đồng đá mang ra hai bình kim tôn ngọc dịch. Một bình là Long tôn tuyết liên lộ mà Tô Ngọc Dung vừa nhắc đến, rồi bảo:

- Có phải vật này không tỷ tỷ ?

Tô Ngọc Dung ngạc nhiên:

- Ủa, tại sao lại hay vậy ? Mạng của người này quả chưa tuyệt.

Kim Ngân Thi cao hứng nói:

- Chàng có quý nhân phò trợ mà.

Tô Ngọc Dung bĩu môi:

- Hừ ! Nói vậy mà không biết xấu hổ.

Kim Ngân Thi cũng không chịu kém:

- Hừ ! Có gì là xấu hổ, không có ai ở đây, cũng đâu có ai nghe.

Nói rồi nàng nhẹ nhàng đổ ngọc dịch trong bình vào miệng Kim Phi Hùng.

Tô Ngọc Dung bảo nàng:

- Đừng có đổ hết vào miệng y.

Kim Ngân Thi vội nói:

- Cái gì ? Sư tỷ hôm nay bị sao vậy, tỷ muội ta đâu có ai có chân hỏa thuần dương, chẳng lẽ sư tỷ muốn...

Tô Ngọc Dung bất giác cười nói:

- Nếu như đại tỷ tra vấn hai ta thì sao ?

Kim Ngân Thi không hề sợ hãi:

- Tiểu muội sẽ nói với đại sư tỷ, trong lúc tranh đoạt cái bình này bị đổ, ngọc dịch tràn ra đất.

Tô Ngọc Dung cười lạnh:

- Vì cái gã Kim Phi Hùng chết tiết này mà sư muội dám vi phạm giới luật của bản môn, lại còn dám cả gan lừa gạt đại sư tỷ. Hừ, hãy đợi đó.

Kim Ngân Thi đã đổ hết bình ngọc dịch vào miệng Kim Phi Hùng, tay nàng ném chiếc bình không làm bộ ném về phía Tô Ngọc Dung:

- Hừ, người dám...

Tô Ngọc Dung cười hì hì nói:

- Hừ, xem kìa, bệnh nhân lại đi đánh đại phu hả ?

Kim Phi Hùng lúc này đã tỉnh lại.

Kim Ngân Thi vội vàng bước tới hỏi:

- Ca ca thấy trong người ra sao rồi ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Vừa rồi không rõ tại sao mà... bây giờ thì...

Kim Ngân Thi vội tiếp lời:

- Vừa rồi ca ca vận công quá mãnh liệt, khiến cho chân hỏa thuần dương bốc ra, may mà có Thiên trì tuyết liên lộ, bằng không thì...

Tô Ngọc Dung vội tiếp lời:

- Nếu không thì Thanh Y Tu La đã biến thành Xám đen tu la rồi.

Kim Phi Hùng thầm cảm thấy xấu hổ.

Tô Ngọc Dung đưa mắt ra hiệu cho Kim Ngân Thi:

- Trời đã sáng, ca ca của ngươi cũng đã khỏi rồi, chúng ta đi thôi.

Kim Ngân Thi ứng tiếng, đưa tay cầm chiếc bình hình đầu phụng lên.

Kim Phi Hùng bảo nàng:

- Muội muội à, Kim Lăng nguy cơ vây bọc tứ bề, muội muội đừng để ca ca phải lo lắng như vậy.

Kim Ngân Thi bất giác đỏ mặt:

- Ca ca yên tâm, tiểu muội tuy bất tài, song cũng chẳng sợ ai.

Kim Phi Hùng giọng không vui:

- Nhưng mà huynh muội ta chia cách đã lâu...

Kim Ngân Thi vội cắt lời chàng:

- Ca ca, việc sư môn còn chưa xong, huynh muội ta đâu có xa nhau vĩnh viễn, ca ca nói đúng không ?

Tô Ngọc Dung vội nói chen vào:

- Yên tâm, muội muội cũng là muội muội của ngươi mà, đâu có ai dám đụng đến lông chân của nàng đâu.

Kim Phi Hùng điểm nụ cười khổ:

- Mong được như vậy.

Chàng bỗng nhìn thấy chiếc bình rượu trong tay Kim Ngân Thi, bèn lên tiếng nói:

- Bình cao ly nhân sâm dịch đó...

o O o

Hồi 17

Truy Hồn Ngọc Lệnh

Kim Ngân Thi bĩu môi, giọng giận dữ:

- Ca ca đã uống một hơi hết sạch một bình Thiên trì tuyết liên tử mà còn chưa đủ hay sao, lại còn tham lam quá vậy.

Kim Phi Hùng cười nói:

- Chẳng phải là ngu huynh có lòng tham vô đáy, mà hai bình kim tôn ngọc dịch này không phải là của ngu huynh.

Kim Ngân Thi ngạc nhiên:

- Vậy thì nó là của ai ?

Kim Phi Hùng vội đáp:

- Vật này là của Dương gia đó.

Tô Ngọc Dung hấp tấp nói xen vào:

- Dương gia ư ? Chúng ta đang tìm bọn họ.

Kim Phi Hùng bất giác thở dài:

- Dương gia tứ kiệt không may đã bị mất mạng dưới Âm Phong chuông của Âm Sơn Thần Ma, cũng vì hai bình kim tôn ngọc dịch này đây.

Kim Ngân Thi vội hỏi:

- Còn Dương Ngọc Phượng đâu rồi ?

- May mà nàng còn chưa mất mạng.

Rồi chàng nhú mào nói tiếp:

- Nhưng mà nàng cũng bị nội thương cực kỳ trầm trọng, nên rất cần bình kim tôn này.

Kim Ngân Thi sa sầm nét mặt:

- Hừ ! Nhà đầu họ Dương đó đâu có xứng đáng dùng vật này.

Tô Ngọc Dung vội hỏi tiếp:

- Bây giờ Dương cô nương ở đâu vậy ?

Kim Phi Hùng do dự một chút rồi đáp:

- Có lẽ nàng đã được Cốc Chi Dương cứu thoát rồi.

Kim Ngân Thi cao giọng hừ lên một tiếng:

- Ca ca toàn là giao thiệp với những kẻ không mấy tốt đẹp. Cốc Chi Dương đâu phải là người tốt. Dương Ngọc Phượng cũng không thể nào tin cậy. Còn như Cổ Trường Khanh...

Nàng nói chưa dứt câu, chợt nghe có tiếng tà áo lất phất trong gió.

Cổ Trường Khanh không rõ đã đến tự lúc nào, nhếch môi cười nói:

- Cô nương à, lão hủ như thế nào hả ?

Lão xuất hiện quá đường đột, khiến cho hai người đứng ngẩn ngơ kinh ngạc vô cùng.

Kim Ngân Thi thập phần lúng túng, nhưng Tô Ngọc Dung đã lên tiếng miệt thị không chút lưu tình:

- Người cũng chẳng phải là người tốt lành gì.

Cổ Trường Khanh trầm giọng, mặt nghiêm nghị:

- Cô nương à, Cổ mỗ đây an phận giữ mình, không hề làm chi sai trái mà đã bị cô nương hiểu lầm như vậy, hướng hồ...

Kim Ngân Thi khẽ nhướn mày lên tiếng chặn ngang:

- Hừ, cái đồ ngụy quân tử, xảo trá vô lường, người hai mặt.

Tô Ngọc Dung cũng tiếp lời:

- Người tưởng rằng có thể dùng vải thưa mà bịt mắt người thiên hạ hay sao ?

Hai vị cô nương mỗi người một câu khiến cho Cổ Trường Khanh không sao tranh biện được, mặt lão lúc trắng bệch, lúc đỏ bừng trông thật khó coi.

Lão đứng lạng một lát sau mới cất tiếng bảo:

- Thị phi, phải trái tất có công luận võ lâm suy xét, lão hủ hà tất phải tranh cãi với nhị vị cô nương làm chi.

Kim Ngân Thi lạnh lùng:

- Bộ người tưởng có thể tranh cãi được hay sao ?

Cổ Trường Khanh liền đáp:

- Sự thực tất phải hơn là khua môi múa mép.

Tô Ngọc Dung cười lớn:

- Hắc hắc ! Sự thực hử, người còn cả gan nói đến sự thực trước mặt bản cô nương à ?

Cổ Trường Khanh giận tím mặt, nhưng lão cố làm ra vẻ hòa nhã, ôn tồn nói:

- Lão hủ có điều gì xảo trá, tại sao nhị vị cô nương không nói ngay trước mặt lão đi.

Kim Ngân Thi trầm ngâm đáp:

- Người ta thường nói, nếu như muốn người ta không biết thì đừng có làm, người cho rằng chúng ta hoàn toàn không biết việc người làm ư ?

Cổ Trường Khanh lớn tiếng thách thức:

- Các người biết cái gì hử ?

Kim Ngân Thi tức giận, không sao kìm được, bèn lớn tiếng nạt nộ:

- Người sát hại Vương Thiên Trạch để làm cái gì ?

Cổ Trường Khanh ngẩn người lui ra sau một bước, mặt cố làm ra vẻ kinh ngạc:

- Hử ? Cô nương hà cớ gì lại nói như thế ?

Kim Phi Hùng nghi hoặc hỏi lại:

- Muội muội, có thật không ?

Cổ Trường Khanh vội vã cướp lời:

- Kim cô nương, đây không phải là chuyện đùa đó nghe.

Kim Ngân Thi nộ khí nạt lớn:

- Ai nói chuyện đùa với người ?

Cổ Trường Khanh biến sắc mặt:

- Lão hủ là bằng hữu cố tri suốt mấy chục năm với Vương Thiên Trạch, lẽ nào lại nhẫn tâm làm chuyện đó ?

Tô Ngọc Dung lạnh lùng lên tiếng:

- Vì ngôi bảo tọa của Bách Kiếm Minh, chuyện gì mà người chẳng làm được ?

Kim Phi Hùng vội nói:

- Chuyện này không thể nói hồ đồ như vậy, bởi vì con gái của Vương Thiên Trạch cũng đang có ý báo thù cho phụ thân.

Cổ Trường Khanh vội nói theo:

- Đúng vậy, sinh tử tại thiên mệnh thôi.

Tô Ngọc Dung tức quá liền cất tiếng:

- Cổ Trường Khanh, người chớ có giả nhân giả nghĩa, bản cô nương có thể tìm ra hung thủ để đối chất.

Kim Phi Hùng bất giác nói:

- Quả có chuyện đó hay sao ?

Kim Ngân Thi đáp:

- Có gì mà giả dối hả ? Ca ca cho rằng lão là người tốt ư ?

Hai mắt của Cổ Trường Khanh thoáng lộ hung khí, liên tục đảo qua đảo lại, làm ra vẻ trấn tĩnh hời hợt:

- Sao mà kỳ quái vậy, nhị vị đã nói lão hủ giết người rồi lại bảo là có thể khai ra hung thủ ? Lão phu thật không được minh bạch cho lắm.

Kim Ngân Thi hét lớn:

- Người đừng làm bộ hồ đồ, hung thủ chính là Tần Lĩnh tam quỷ, người sai khiến chúng chính là vị đại minh chủ có bộ mặt trung hậu nhân nghĩa giả hiệu đó.

Sắc mặt Cổ Trường Khanh trắng bệch, hai luồng nhãn quang lạnh giá vô hồn, hồi sau mới lên tiếng nói:

- Đã như vậy thì Cổ mỗ phải cùng bọn họ đối chứng cho rõ thực hư mới được.

Tô Ngọc Dung đưa tay khẽ kéo áo Kim Ngân Thi:

- Hừ, người cứ đi đối chứng đi. Sư muội, chúng ta hãy đi thôi.

Trước khi phóng mình đi, Kim Ngân Thi còn quay lại liếc nhìn Kim Phi Hùng, miệng điểm nụ cười cực kỳ mê hồn.

Kim Phi Hùng cảm thấy cực kỳ bối rối về người muội muội có lai lịch mờ hồ này.

Chàng không thể nói thẳng ra nàng không phải là muội muội của chàng, nhưng có rất nhiều nguyên nhân để chàng hoài nghi nàng là người giả mạo.

Cổ Trường Khanh thấy chàng trầm tư suy nghĩ, liền nói:

- Kim lão đệ chắc sẽ cho rằng ta đây là người gian trá phải không ?

Kim Phi Hùng mỉm cười khổ:

- Tại hạ chưa hề có ý nghĩ đó.

Cổ Trường Khanh buông tiếng thở dài:

- Ôi, thiên hạ rộng lớn vô cùng, không chuyện gì không xảy ra, nhưng mà ta đâu nỡ nhẫn tâm hạ độc thủ với bằng hữu của mình.

Kim Phi Hùng cũng thà nói:

- Cái tin tức này dường như đã truyền đến tai của Vương cô nương Vương Thái Vân thì phải.

Cổ Trường Khanh đồng tình:

- Đúng vậy, tối hôm qua Vương cô nương có thái độ khác lạ với bản thân.

Kim Phi Hùng đáp:

- Cái gì mà khác lạ, mà là nghi hoặc rõ ràng đó.

Cổ Trường Khanh hơi nhíu mày, thấy tình hình chuyển biến rất bất lợi cho mình, bèn nói với chàng:

- Theo ý Kim đại hiệp thì lão hủ phải làm sao để lấy lại danh dự cho mình ?

Kim Phi Hùng trầm tư một lát rồi lên tiếng đáp:

- Tốt nhất là phải kiếm Tần Lĩnh tam quỷ để đối chất mới có thể giải trừ được mối nghi ngờ của người trong võ lâm thiên hạ.

Cổ Trường Khanh vòng tay nói lớn:

- Đúng thế, đa tạ Kim đại hiệp đã chỉ giáo, bọn chúng hạ lạc tại Kê Minh tự.

Kim Phi Hùng trịnh trọng đáp lễ:

- Tiền bối bất tất phải làm như vậy, việc này có liên quan đến thanh danh của Bách Kiếm Minh đó.

Cổ Trường Khanh vội nói:

- Đúng, đúng lắm ! Lão hủ cáo từ.

Nói đoạn lão triển khai khinh công bằng mình đi mất dạng.

Kim Phi Hùng đang định quay trở về khách điểm.

Chợt xa xa có tiếng tay áo bay phấp phới vọng đến, rồi một bóng người bay xẹt vào.

Hóa ra đó chính là Cốc Chi Dương.

Y lớn tiếng gọi Kim Phi Hùng:

- Kim huynh. Kim huynh, tiểu đệ mới mất mới tìm được huynh đó, thật khổ không sao kể xiết.

Kim Phi Hùng không vui nói:

- Hừ ! Người đã thấy ta ác đấu với Âm Sơn Thần Ma, tại sao lại còn nói như vậy hả ?

Cốc Chi Dương vội lên tiếng:

- Thấy thương thế của Dương cô nương trầm trọng quá chừng, tiểu đệ đâu dám bỏ mặc nàng.

Kim Phi Hùng nghe nhắc đến Dương Ngọc Phượng, trong lòng chàng thầm xấu hổ.

Bởi vì nàng đã dùng tính mạng bốn vị trưởng bối của mình để đổi lấy hai kim tôn ngọc dịch, mà lại bị chàng uống cạn một hơi hết một bình.

Nghĩ vậy, nên chàng vội hỏi:

- Dương cô nương hiện giờ ở đâu ? Thương thế đã ra sao rồi ?

Cốc Chi Dương đáp:

- Tiểu đệ đã đưa nàng về khách điểm, thương thế thập phần nghiêm trọng, e rằng phải cần đến Thiên niên sâm vương dịch hoặc Tục mệnh hoàn mới có thể cứu trị thương thế cho nàng được.

Kim Phi Hùng la lên thất thanh:

- Hả ?

Lòng chàng thầm nghĩ nếu như Cao ly sâm ngọc dịch mà còn ở đây thì hay biết chừng nào, đoạn chàng buông tiếng thở dài hỏi y:

- Vậy thì đến đâu tìm cho được ?

Cốc Chi Dương đáp:

- Đến Thái Thạch cư tìm tất thấy.

Kim Phi Hùng cảm thấy kỳ quái:

- Đến Thái Thạch cư tìm ư ?

Cốc Chi Dương thoáng điểm nụ cười:

- Không giấu chi Kim huynh, tiểu đệ dùng nội công đã cứu Dương cô nương khỏi cảnh nguy cấp, hơn nữa còn khiến nàng tỉnh lại được một lát, nên đã nói với tiểu đệ...

Kim Phi Hùng đã biết Dương Ngọc Phượng nói gì với y, nên vội lên tiếng cắt ngang:

- Dương cô nương nói phải đến đâu ?

Cốc Chi Dương đáp:

- Nàng nói ở Thái Thạch cư có chứa vật trân quý, có lẽ đó chính là hai bình linh dược nhân sâm Tuyết liên lộ.

Kim Phi Hùng không thể nào giấu được, bèn nói:

- Đáng tiếc là nó đã bị tại hạ dùng rồi.

Cốc Chi Dương mặt mày biến sắc, vội hỏi:

- Ủa ! Lại có chuyện đó nữa sao ?

Kim Phi Hùng dẫn Cốc Chi Dương đến trước cửa huyết động. Bức họa Ma cô hiển thọ đồ vẫn còn nằm trên mặt đất, chiếc bình đầu rồng bị vứt giữa đám loạn thạch.

Cốc Chi Dương lộ vẻ thất vọng, buồn bã nói:

- Kim huynh...

Kim Phi Hùng bèn đem chuyện phát hiện ra hai bình kim tôn ngọc dịch, rồi sau đó gặp Kim Ngân Thi và Tô Ngọc Dung kể lại cho y nghe.

Cốc Chi Dương tuy không vui, nhưng mặt ngoài vẫn không thay đổi, miệng mỉm cười bảo chàng:

- Thật là khéo léo quá chừng, chỉ tiếc Dương Ngọc Phượng...

Kim Phi Hùng cực kỳ xúc động:

- Vậy thì tại hạ sẽ dùng công phu tu tập mấy năm nay để chữa trị nội thương cho nàng.

Cốc Chi Dương và Kim Phi Hùng trở về khách điểm. Cốc Chi Dương bế Dương Ngọc Phượng đang nằm hôn mê bất tỉnh lên cho Kim Phi Hùng để chàng trị thương cho nàng.

Kim Phi Hùng vận nội công, dùng nội lực trị nội thương cho Dương Ngọc Phượng, xong rồi chàng bèn đi ra ngoài khách điểm rong chơi cho tâm thần thư thái.

Bỗng nhiên chàng nảy ra một ý nghĩ:

- Có sao mình không thử đến Kê Minh tự một chuyến để thám thính coi Tần Lĩnh tam quái là hạng người thế nào ?

Vừa nghĩ đến đây, chàng liền thi triển khinh công trực chỉ ra ngoài thành Kim Lăng.

Lát sau bóng dáng Kê Minh tự đã hiện ra trước mặt.

Đột nhiên có một bóng áo xanh lẹ như sao xẹt cũng lướt vào trong Kê Minh tự.

Cái bóng áo xanh thoạt nhìn giống hệt chàng như đúc. Kim Phi Hùng cảm thấy kỳ quái, trong lòng thầm nghĩ:

“Kẻ nào vậy kìa ? Lẽ nào lại có kẻ giả mạo làm Thanh Y Tu La nữa hay sao ?”

Chàng vội gia tăng cước lực thi triển thuật khinh công thượng thừa đuổi theo bóng người nọ.

Song thân pháp của người nọ nhanh lẹ phi thường, chớp mắt đã biến vào trong gian phòng bên tả hiên của Kê Minh tự.

Kim Phi Hùng không dám chậm lại, cũng lách mình bám theo sát, không dám rời mắt khỏi nơi đó.

Nơi tiền điện của Kê Minh tự tiếng chuông vang lên từng hồi, tăng nhân trong tự đang hành lễ buổi tối.

Dãy phòng phía bên tả đèn đuốc sáng trưng.

Chàng đang định xông vào, chợt phía sau có thanh âm ai đó âm trầm lạnh lẽo vang lên:

- Hừ ! Tần Lĩnh tam quái, các người có nhận ra tại hạ thì nên tự xử hay còn đợi ta phải ra tay động thủ ?

Tiếp đó là một giọng khàn khàn vọng lên:

- Tần Lĩnh tam quỷ có gì đắc tội với các hạ đâu, cứ sao đêm khuya lại đường đột đến đây đòi nợ máu hả ?

Giọng âm trầm lạnh lẽo lại cất lên:

- Câm mồm ! Ba người đêm khuya liên thủ đột nhập Thái Cực môn sát hại Vương Thiên Trạch, còn không chịu nhận tội hay sao ?

Kim Phi Hùng bất giác kinh ngạc tự nhủ:

“Vương Thiên Trạch quả nhiên bị Tần Lĩnh tam quỷ sát hại.”

Lại có tiếng Tần Lĩnh tam quỷ khàn khàn vang lên:

- Tam vị huynh đệ chúng ta phục mệnh hành sự mà thôi.

Rồi lại có tiếng vọng đến:

- Người hãy đi kiếm Bách Kiếm Minh minh chủ Cổ Trường Khanh mà hỏi, chúng ta chỉ thừa hành mệnh lệnh của lão mà thôi.

Kim Phi Hùng nghe cực kỳ rõ ràng, trong lòng càng thêm kinh ngạc bội phần.

Chàng chưa kịp nghĩ ngợi gì đã nghe thanh âm lạnh lẽo vang lên tiếp tục:

- Kim gia hôm nay báo thù thay cho Vương Thiên Trạch...

Tiếp đó...

Soạt !

Tiếng binh khí sắc lạnh vang tới.

Thanh âm khàn khàn lại vọng tới:

- Thanh Y Tu La chỉ dọa được người thường mà thôi, Tần Lĩnh tam quỷ này há lại sợ người sao ?

- Ác đồ lớn mật to gan !

Một tiếng gầm lạnh lùng vang lên, rồi đèn trong phòng chột tắt.

- Á !

Phịch ! Phịch !

Choạng !

Một tiếng động lớn vang vọng, cánh cửa phía sau bị bể ra thành từng mảnh, đoạn mấy người lao xẹt ra.

Kim Phi Hùng không dám chậm trễ, vội phóng mình xuống đất, rồi lại nhún mình vọt thẳng lên mái phía đông, vòng ra phía hậu viện.

Hự ! Hự ! Hự !

Bùng !

Dưới ánh trăng mờ nhạt, Kim Phi Hùng đứng ngẩn người kinh ngạc.

Phía sau Kê Minh tự là một bãi mộ địa có những Phật tháp nhấp nhô cao thấp khác nhau, những ánh tinh quang lập lờ tựa như muôn ngàn bóng ma lúc ẩn lúc hiện.

Điều khiến cho người ta kinh hãi nhất là ba đại hán vận kinh trang màu tím đều nằm dài trên nền đất đá lẫn lộn.

Trước ngực ba đại hán có một lỗ thủng lớn, máu tuôn ra xối xả, nhìn cực kỳ ghê rợn, thủ pháp của sát thủ cực kỳ tàn độc, mà thân pháp lại nhanh vô cùng.

Thân pháp khinh công của Kim Phi Hùng có thể nói là nhanh lẹ không sao tưởng nổi, phản ứng lại linh hoạt cấp kỳ, tại sao trong nháy mắt mà hung thủ sát nhân có thể tẩu thoát ? Ba hán tử bị sát hại nằm dưới đất tất nhiên phải là Tần Lĩnh tam quỷ chứ không phải ai khác.

Tại sao mà Kim Phi Hùng vừa nghe được tin Tần Lĩnh tam quỷ sát hại Vương Thiên Trạch là bọn chúng liền bị kẻ khác ra tay hạ thủ ?

Đang lúc chàng trầm tư nghĩ ngợi, chợt trong gian phòng phía đông có ánh đèn sáng rực, đoạn có tiếng gọi lớn:

- Tần lão đại... Ủa... ?

Thanh âm người này vô cùng quen thuộc, khiến cho Kim Phi Hùng bất giác buột miệng kêu thầm:

- Cổ Trường Khanh.

Chàng vội chuyển mình nhẹ nhàng lướt ra phía cánh cửa sổ vừa bị phá vỡ, bởi vì cũng ở nơi đây có thể quan sát bên trong cực kỳ rõ ràng.

Chợt thấy Bách Kiếm Minh minh chủ Cổ Trường Khanh đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế thái sư phía bên tả của gian phòng, lão đang lẩm bẩm một mình:

- Quái lạ, tam vị huynh đệ chẳng rõ đã biến đi đâu rồi ?

Đột nhiên lão đứng bật dậy, trầm giọng hô lớn:

- Kẻ nào đang ở ngoài cửa đó ?

Trong lòng Kim Phi Hùng thoáng chấn động, chàng thầm nghĩ:

“Cổ Trường Khanh có công phu đáng kinh sợ thật, mình không lên tiếng mà y cũng biết.”

Bởi vì trong đêm khuya, ngoài trời tối đen như mực, còn trong phòng thì sáng rực lên mà có thể nhìn rõ hay phát giác được động tĩnh ở bên ngoài.

Đồng thời chỗ Kim Phi Hùng đứng thì u tối đen, hơn nữa chàng lại đứng im bất động, không hề để phát ra một tiếng động nào, hơn nữa với công lực cao thâm của Kim Phi Hùng cho dù có lướt đi thì cũng khó có kẻ nào phát giác ra được.

Đang lúc chàng nghĩ ngợi, bỗng nhiên nghe hấn nói:

- Có phải là Kim lão đệ không ?

Cổ Trường Khanh lên tiếng gọi đích danh Kim Phi Hùng, đồng thời lão bước về phía cửa sổ bị chấn động phá vỡ.

Kim Phi Hùng thấy không thể nào ẩn thân được nữa, bèn bước lại vào bên trong, khẽ vòng tay thi lễ:

- Cổ minh chủ cũng đến Kê Minh tự này hay sao ?

Cổ Trường Khanh khẽ thở dài:

- Ta cần phải kiếm Tần Lĩnh tam quỉ hỏi cho minh bạch chuyện xảy ra giữa ta và Vương Thiên Trạch, nếu không thật làm cho người khác hiểu lầm, khiến cho lão hủ bị hàm oan.

Kim Phi Hùng thoáng động lòng, miệng đáp:

- Đáng tiếc là tiền bối đã đến trễ một bước rồi.

Cổ Trường Khanh ngạc nhiên:

- Lẽ nào Tần Lĩnh tam quỉ bị...

Kim Phi Hùng liền nói tiếp lời:

- Bọn họ đã bị kẻ khác hạ độc thủ rồi.

Cổ Trường Khanh nghe vậy thì càng kinh ngạc:

- Lại có chuyện như vậy hay sao ?

Kim Phi Hùng đưa tay chỉ vào thi thể của Tần Lĩnh tam quỷ rồi bảo Cổ Trường Khanh:

- Cổ minh chủ nhìn kìa, thi thể của họ còn chưa lạnh mà.

Cổ Trường Khanh vội vọt mình ra cửa:

- Hiền đệ đi theo ta.

Lão kéo tay Kim Phi Hùng đi đến, chỉ vào thi thể của Tần Lĩnh tam quỷ nói:

- May mà lúc này hiền đệ có mặt ở đây, nếu không chắc sẽ cho rằng lão nhân diệt khẩu.

Kim Phi Hùng quả thật đang nghĩ điều đó. Nhưng thấy Cổ Trường Khanh nói như vậy, chàng không tiện nói ra, đành bảo:

- Tại hạ không nghĩ như vậy.

Cổ Trường Khanh quay đầu lại cười nói:

- Chuyện thiên hạ khó mà phân giải, hơn nữa trong võ lâm chân quả hư thực không lường được, chúng ta lại có chút hư danh nên rất dễ sinh lời thị phi.

Cổ Trường Khanh thoáng cau mày nói:

- Kim hiền đệ phát hiện ra thi thể của bọn họ phải không ?

Kim Phi Hùng bực tức đáp:

- Chẳng phải là thi thể mà chính mắt tại hạ phát hiện ra hung thủ sát nhân đột nhập vào trong phòng này.

Cổ Trường Khanh thoáng rúng động:

- Hả ? Hình dáng y ra sao ?

Kim Phi Hùng trầm sắc mặt:

- Tại hạ mục kích thấy Thanh Y Tu La đệ tam.

Cổ Trường Khanh bất giác lui ra sau một bước, mặt lộ vẻ kinh hãi, miệng cười bảo:

- Thanh Y Tu La ? Kim đại hiệp không nói đùa đó chứ ?

Kim Phi Hùng nghiêm mặt:

- Tại hạ đã chính mắt trông thấy tên giả mạo tại hạ xâm nhập vào phòng của Tần Lĩnh tam quý, rồi lại nghe tiếng tranh cãi, rồi bóng người đó xuyên ra cửa sau trốn thoát, tiếc rằng y đã tẩu thoát chỉ trong nháy mắt.

Cổ Trường Khanh vội nói:

- Với võ công của hiền đệ...

Kim Phi Hùng tức giận:

- Hừ, cái bóng đó trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Cổ Trường Khanh thở dài:

- Vậy thì công phu của kẻ đó thật đáng sợ kinh người.

Kim Phi Hùng cười khỏ:

- Kinh người thì chưa chắc, chỉ có nhanh mà thôi.

Cổ Trường Khanh trầm tư một hồi lâu, sau mới lên tiếng:

- Trong võ lâm hiện nay kẻ nào có thân pháp nhanh hơn Kim đại hiệp, nhất thời lão hủ không thể nào đoán ra.

Kim Phi Hùng hốt nhiên biến sắc, giọng lạnh lùng:

- Tiền bối cho rằng chuyện này là do tại hạ làm hay sao ?

Cổ Trường Khanh vội chặn lời chàng:

- Không phải, lão hủ tuyệt đối không có ý đó, giả như Kim đại hiệp làm thì hà tất phải chối từ, với tính tình của Kim đại hiệp thì không hề bao giờ làm chuyện đó được.

Ban đầu Kim Phi Hùng nghi ngờ chuyện này do Cổ Trường Khanh gây ra, bởi vì Cổ Trường Khanh rất có thể đã sai Tần Lĩnh tam quý sát hại Thái cực môn Vương Thiên Trạch, nay vì sự việc bị tiết lộ ra ngoài, lão phải sát nhân diệt khẩu.

Hơn nữa sự xuất hiện của Cổ Trường Khanh lại đúng vào lúc này, vả lại Tần Lĩnh tam quý ở Kê Minh tự rất ít người biết đến. Kim Phi Hùng thấy Cổ Trường Khanh biết rõ nơi ở của bọn họ. Bây giờ thấy Cổ Trường Khanh tín nhiệm mình như vậy, khiến cho chàng tự trách mình quá đa nghi.

Nên chàng vội đáp:

- Tiền bối quá khen tại hạ đó thôi.

Bất ngờ Cổ Trường Khanh lên tiếng hỏi chàng:

- Kim đại hiệp có biết thương thế của ba người này do thứ binh khí gì gây ra không ?

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Không có dấu vết gì cả.

Cổ Trường Khanh lại nói tiếp:

- Có lẽ còn nhìn ra được môn phái, hoặc do thủ pháp gì gây nên.

Nói rồi lão lấy tay lật một cái xác chết đang nằm dưới đất lên xem thử:

- Ủa !

Cổ Trường Khanh đột nhiên la lên một tiếng kinh hãi, pha lẫn ngạc nhiên.

- Úy da !

Kim Phi Hùng thấy vậy ngơ ngác hỏi lại:

- Cổ minh chủ làm sao vậy ?

Sắc mặt Cổ Trường Khanh tái nhợt, giọng run run:

- Kim lão đệ, thi thể này là do người phát hiện đầu tiên phải không ?

Kim Phi Hùng ngạc nhiên đáp:

- Vừa rồi tại hạ đã nói rồi, tại hạ là người đầu tiên nhìn thấy mà.

Nghe Kim Phi Hùng đáp, lão vội lớn tiếng bảo chàng:

- Hổng rồi, Kim đại hiệp lại gặp phiền phức rồi.

Kim Phi Hùng vẫn còn kinh ngạc:

- Cái gì mà phiền phức ?

Cổ Trường Khanh không đáp, cúi xuống nhìn một vật gì đó ở trên ngực xác chết, nơi ngay vết thương rồi bảo chàng:

- Kim đại hiệp có nhìn thấy vật này lần nào chưa ?

Kim Phi Hùng lắc đầu không chú ý kỹ đến thân xác chết có điểm gì khác lạ, đến khi Cổ Trường Khanh nói chàng mới quan sát kỹ hơn.

Đó là một vật hình tròn có màu xanh biếc tựa như một miếng ngọc lớn bằng đồng tiền.

Miếng ngọc bài này ở chính giữa có điểm lõm hình vuông, nơi bị lõm có một chữ “Tử” khắc chìm.

Xung quanh chữ “Tử” có hình chín con phượng hoàng chạm nổi, trông cực kỳ tinh xảo, sống động như thật.

Chàng thuận tay cầm miếng ngọc bài, lật qua lật lại một hồi rồi hỏi:

- Cổ tiền bối, vật này là thứ đồ cho ai vậy ?

Cổ Trường Khanh thập phần kinh ngạc, đưa mắt nhìn quanh tứ phía, vẻ sợ hãi.

Lát sau, lão mới hạ giọng đáp:

- Hiền đệ nên cẩn thận.

Bộ dạng của lão cực kỳ khấn trương, hiển nhiên là sự tình không phải tầm thường.

Lão không đợi cho Kim Phi Hùng kịp phản ứng, khẽ kéo áo chàng rồi xẹt ra phía hậu sơn sau Kê Minh tự.

Kim Phi Hùng cầm miếng ngọc bài bay mình theo sau lão.

Thoáng chốc Cổ Trường Khanh đã hạ mình xuống trước một khu rừng trúc cách bên Kê Minh tự.

Kim Phi Hùng tuy bám cách sau lưng một khoảng, song cũng nhẹ nhàng buông mình xuống đất hầu như cùng lúc.

Đột nhiên phía trong rừng trúc có nhiều bóng đen hiện ra, mười mấy kiếm thủ của Bách Kiếm Minh đồng loạt hô vang như sấm:

- Tham kiến minh chủ.

Sắc mặt lão nghiêm trọng, khoát tay ra lệnh:

- Người của bản minh lui mau.

Tiếng dạ ran vang lên chấn động:

- Tuân lệnh.

Mười mấy kiếm thủ ẩn trong rừng trúc lập tức phóng mình biến đi ngay tức khắc.

Kim Phi Hùng hấp tấp hỏi:

- Cổ tiền bối, miếng ngọc bài này...

Cổ Trường Khanh thở dài, một hồi lâu mới đáp:

- Kim hiền đệ à, việc này cực kỳ nghiêm trọng đó.

Kim Phi Hùng không thể nào nhịn được nữa, bèn hỏi ngay:

- Mong tiền bối nói rõ hơn.

Cổ Trường Khanh chỉ vào miếng ngọc bài trên tay chàng:

- Hiền đệ không nhận ra nó thật sao ?

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Tiểu đệ chưa hề gặp nó lần nào.

Cổ Trường Khanh lại bật thở dài:

- Vật này gọi là Cửu phượng truy hồn đoạt mạng liên hoàn lệnh.

Kim Phi Hùng lớn tiếng cười bảo:

- Cái tên nghe cũng kêu vang đó chứ, nội bốn chữ Truy hồn đoạt mạng cũng cảm thấy mùi máu quá tanh phảng phất nơi đây rồi. Ha ha ha...

Cổ Trường Khanh vội nói:

- Tại sao không tanh hả ? Truy hồn đoạt mạng mà.

Kim Phi Hùng không hề biến sắc mặt, trầm tĩnh hỏi:

- Nếu như vậy thì Tần Lĩnh tam quỷ mất mạng dưới tay của chủ nhân lệnh bài này sao ?

Cổ Trường Khanh khẽ gật đầu:

- Điều này có thể suy đoán được, nhưng mà...

Ánh mắt lão lấp lánh nhìn xoáy vào mặt Kim Phi Hùng.

Kim Phi Hùng thoáng bức bối:

- Nhưng mà cái gì mới được chứ ?

Cổ Trường Khanh hạ giọng:

- Chuyện này có liên quan đến Kim hiền đệ.

Kim Phi Hùng lớn tiếng:

- Tại sao lại có liên quan đến tại hạ ?

Giọng Cổ Trường Khanh lại vang lên:

- Hiền đệ chớ quên hai chữ “liên hoàn” khắc trên lệnh bài.

Kim Phi Hùng thoáng ngạc nhiên:

- Liên hoàn ư ? Hai chữ này tiền bối giải thích nó ra sao ?

Cổ Trường Khanh chậm chạp lên tiếng:

- Hai chữ liên hoàn có nghĩa là kẻ nào phát hiện tử thi sớm nhất, kẻ đó cũng không thoát khỏi bàn tay tàn độc của chủ nhân Truy hồn đoạt mạng liên hoàn lệnh.

- Ha ha ha...

Kim Phi Hùng bỗng cười lên một tràng dài chấn động thính không, rồi lớn tiếng bảo:

- Tiền bối nói như vậy có nghĩa là tại hạ phải chết giống như Tần Lĩnh tam quý dưới tay chủ nhân lệnh bài này ư ?

Cổ Trường Khanh gật đầu:

- Đúng vậy !

- Hắc hắc...

Kim Phi Hùng cười lạnh hai tiếng, rồi nói:

- Tại sao vậy ?

Cổ Trường Khanh đáp:

- Đây là qui củ của Cửu Phượng lệnh chủ.

Kim Phi Hùng ngẩn người ngạc nhiên:

- Cửu Phượng lệnh chủ phải chăng là chủ nhân của lệnh bài này ?

Cổ Trường Khanh liền gật đầu:

- Không sai, Cửu Phượng lệnh chủ hai mươi năm trước danh chấn giang hồ, gần hai mươi năm nay không nghe nhắc đến nữa. Nghe nói đã ẩn cư ở Bạch Vân cốc trên ngọn Lư Sơn quanh năm tuyết phủ.

Kim Phi Hùng hỏi tiếp:

- Vậy chiếc lệnh bài này có ý gì ?

Cổ Trường Khanh nói:

- Lúc Cửu Phượng lệnh chủ uy chấn võ lâm giang hồ, mỗi khi muốn sát hại một người nào đó, hoặc đưa lệnh bài cảnh cáo một ai thì trước tiên sai người đưa lệnh bài đến, nội trong bảy ngày sau sẽ đến đòi mạng.

Kim Phi Hùng cực kỳ hứng thú, vội hỏi:

- Nội trong bảy ngày à ?

Cổ Trường Khanh vội đáp:

- Nội trong bảy ngày nếu không tự đoạn mạch phế hủy võ công thì sau bảy ngày sẽ chết cực kỳ thê thảm.

Kim Phi Hùng mỉm cười nói:

- Cũng thú vị đó chứ.

Không ngờ Cổ Trường Khanh nghiêm giọng bảo chàng:

- Vả lại ngọc lệnh lưu lại trên tử thi, nếu như kẻ nào thấy tử thi đầu tiên cũng sẽ bị chết thảm như vậy.

Kim Phi Hùng bất giác động tâm:

- Ô ! Thật vậy sao ?

Cổ Trường Khanh nghiêm nghị đáp:

- Đúng thế.

Kim Phi Hùng không hề nghĩ tới việc mình đã phát hiện ra tử thi Tần Lĩnh tam quỷ đầu tiên, mà lại vui vẻ hỏi tiếp:

- Tại sao lại có cái qui củ kỳ quái như vậy ?

Cổ Trường Khanh nhăn mặt cười khổ:

- Trong giang hồ võ lâm, nếu nói về kỳ quái thì không phải là không bao giờ có.

Kim Phi Hùng truy hỏi tiếp:

- Lẽ nào sau khi hạ thủ còn lưu lại để coi người phát hiện thi thể của nạn nhân đầu tiên là ai sao ?

Cổ Trường Khanh vội lắc đầu:

- Cái này là chuyện của Cửu Phượng lệnh chủ, lão hủ làm sao mà biết được.

Nói đến đây lão lại ngừng lại một chút, rồi lại nghiêm giọng nói:

- Kim hiền đệ nên cẩn thận một chút mới được, vị này không hề đếm xỉa gì đến chính phái hay tà đạo, tất cả đều bị mất mạng dưới tay chủ nhân của ngọc lệnh.

Thấy bộ dạng của Cổ Trường Khanh khẩn trương, Kim Phi Hùng cảm thấy buồn cười, vội hỏi:

- Vị chủ nhân này có ai trông thấy chưa ?

Cổ Trường Khanh lắc đầu:

- Ai thấy được y thì đừng mong sống sót, cho nên trừ phi đi hỏi người chết mới biết được mặt của y mà thôi.

Lão đưa mắt nhìn Kim Phi Hùng rồi nói tiếp:

- Ta biết Kim đệ là anh hào hiện thời, võ công cao tuyệt, song...

Kim Phi Hùng liền hỏi dồn:

- Song nhưng cái gì hả trang chủ ?

Cổ Trường Khanh trầm ngâm một hồi, mới nói tiếp:

- Cửu Phượng lệnh chủ oai chấn võ lâm, khắp thiên hạ đều biết tiếng, Kim hiền đệ nên chú ý bảo trọng lấy thân.

Kim Phi Hùng cười lạt:

- Tại hạ kiếp này không gặp được y một lần thì quả là đáng tiếc thật, còn nếu như may mắn gặp mặt thì hay biết mấy.

Cổ Trường Khanh cười khổ:

- Cứ theo như lão hủ thấy tốt hơn là đừng nên gặp y.

Kim Phi Hùng bất giác cười lên một tràng dài:

- Ha ha ha...

Cổ Trường Khanh gật gù:

- Lão hủ vô cùng bội phục hào khí ngút trời của Kim đại hiệp, lâm nguy mà không loạn.

Kim Phi Hùng cao giọng:

- Lâm nguy hả ? Tại hạ từ trước đến giờ chẳng biết lâm nguy là gì, huống hồ là một đại trượng phu thì có gì phải sợ ?

Cổ Trường Khanh liền bảo:

- Tốt, tốt lắm ! Hiền đệ hãy bảo trọng thân mình, ta xin cáo từ.

Nói rồi lão phóng mình vọt lên không, chốc lát đã mất hút không còn thấy hình bóng đâu nữa.

Kim Phi Hùng mân mê Cửu Phượng truy hồn đoạt mạng liên hoàn lệnh trong tay, đứng lặng người trầm tư hồi lâu.

Một chuỗi thanh âm vọng tới tai chàng.

Tiếng gà gáy xa xa vọng lại cắt đứt dòng suy nghĩ của chàng.

Phía đông đã bắt đầu có ánh sáng hiện ra.

Trời đã bắt đầu hửng sáng.

Chàng vội cất miếng ngọc lệnh vào người, lệ làng triển khai khinh công trực chỉ về hướng khách điểm.

Chàng chỉ lo lắng không biết thương thế của Dương Ngọc Phượng có bình phục chưa ?

Khi về đến khách điểm thì trời đã ửng hồng.

Cho dù chàng vắng mặt suốt đêm, cũng không có ai trách cứ.

Kim Phi Hùng về phòng mình thì Dương Ngọc Phượng đã bỏ đi rồi, thế là chàng nằm xuống nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên chàng đứng ngẩn người ra, kinh ngạc không sao tả xiết.

Trên chiếc gối của chàng có một miếng Cửu Phượng truy hồn đoạt mạng liên hoàn lệnh sáng lấp lánh đập vào mắt chàng.

Kim Phi Hùng trợn mắt, nhìn vào miếng lệnh bài hồi lâu không chớp. Chàng không phải vì Cửu Phượng đoạt mệnh lệnh bài làm sợ hãi, mà bởi vì sự việc xảy ra quá là đột ngột, thậm chí chàng còn tưởng lệnh bài đó từ trong người chàng rút ra.

Kim Phi Hùng bất giác đưa tay sờ vào trong người thấy miếng ngọc lệnh vẫn còn nằm yên, mới biết đây là một ngọc lệnh khác.

Chàng biết rằng miếng ngọc lệnh này dành cho chàng.

Kim Phi Hùng trầm nghĩ:

“Cổ Trường Khanh đã nói kẻ nào thấy ngọc lệnh này nội trong bảy ngày phải tự hủy võ công, nếu không... Hừ ! Ta cứ chờ xem y sẽ giở cái trò quái quỷ gì ?”

Nghĩ vậy chàng liền ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh dậy thì hoàng hôn đã buông xuống, vội vàng bật dậy khỏi giường định đi tìm muối muối của chàng.

Nhưng mà bên sông Tần Hoài không còn thấy bóng dáng hoa thuyền Kỷ La Xuân đâu nữa.

Lúc quay về khách điểm, chàng thấy tên tiểu nhị cười bảo:

- Bẩm công tử, vừa rồi có người đến tặng đồ cho công tử, đáng tiếc là công tử không có ở trong phòng, nên nhờ tiểu nhân chuyển nó cho công tử.

Nói rồi gã đưa cho chàng một cái hộp nhỏ.

Chàng ngạc nhiên tự nhủ:

“Chẳng rõ kẻ lạ mặt nào có hảo ý như vậy ?”

Không ngờ lúc chàng trở về phòng mở hộp ra xem, hóa ra bên trong lại là một miếng Cửu Phượng truy hồn đoạt mạng liên hoàn lệnh xanh biếc chiếu vào mắt chàng.

Kim Phi Hùng cực kỳ phẫn nộ:

- Hừ, cái đồ chết bầm ! Sao cứ đợi lúc ta vắng mặt mà đến đây quấy rầy ?

Chàng vội kêu tiểu nhị lên hỏi:

- Người đưa vật này đến đây hình dáng ra sao ?

Tiểu nhị đáp:

- Đó là một hán tử trẻ tuổi, thân hình cường tráng, tựa như ngoại nhân nơi biên thùy thì phải.

Kim Phi Hùng đoán rằng người này không phải là chủ nhân của ngọc lệnh, nên hỏi tiếp:

- Y đến đây vào lúc nào vậy ?

Tiểu nhị vội đáp:

- Tướng công vừa mới ra khỏi đây không lâu thì người đó tới.

Kim Phi Hùng liền hỏi:

- Y có lưu lại lời nào không ?

Tiểu nhị đáp ngay:

- Người đó chỉ bảo tiểu nhân đưa vật này cho công tử rồi lẳng lặng bỏ đi, không nói thêm tiếng nào nữa.

Kim Phi Hùng khẽ hừ lên một tiếng.

Tiểu nhị thấy vậy vội hỏi:

- Công tử có điều gì không phải vậy ?

Kim Phi Hùng lập tức xua tay lắc đầu:

- Không, không có gì đâu.

Chàng khoát tay ra hiệu cho tiểu nhị đi ra, đoạn chạy nhanh về phía bờ sông, định tìm Cổ Trường Khanh để hỏi về chuyện lạ lùng kỳ quái này.

Nhưng Kim Phi Hùng không gặp được Cổ Trường Khanh.

Nghe nói lão đã trở về Phụng Lăng trang sắp xếp sự việc, mười ngày sau mới trở lại thành Kim Lăng.

Chàng thất vọng đi dọc theo bờ sông Tần Hoài, đưa mắt nhìn mông lung ra dòng sông mênh mông.

Hốt nhiên chàng thấy một bóng người đi như tên bắn cách trước mặt chàng không xa.

Người này vận một bộ trường sam màu lam, tả thủ xách một chiếc làn tre cực kỳ lớn, phía trong đựng đầy cá thịt xem có vẻ nặng nề vô cùng.

Nhưng thân pháp của người này nhanh nhẹn khác thường, chân lướt đi nhẹ nhàng như có một công phu thượng thừa.

Kim Phi Hùng nhất thời háo kỳ vội phóng lệ tới trước.

Lúc hai người còn cách nhau độ năm bước, Kim Phi Hùng không khỏi kinh ngạc kêu lên một tiếng:

- Bạch Nghĩa.

Người kia nghe tiếng gọi cũng hết sức ngạc nhiên, hơi quay đầu lại, dường như không nhận ra Kim Phi Hùng.

Chợt thấy mặt người đó biến sắc đứng nguyên tại chỗ, giọng lạnh lãnh quát nạt lớn tiếng:

- Ai là Bạch Nghĩa, Hắc Nghĩa hả ? Bộ người gặp quỷ mị giữa trưa rồi hay sao ?

Kim Phi Hùng cũng kinh hãi không kém, chàng rõ ràng thấy là lão già Bạch Nghĩa có hàng ria mép và hàm râu trắng bạc, tại sao chỉ trong nháy mắt đã thay đổi lạ như vậy.

Chàng nhìn kỹ lại, thấy khuôn mặt, mái tóc giống tựa như Bạch Nghĩa chỉ có hai bên mép và cằm lóng bóng, không hề có một sợi râu nào, còn thanh âm phát ra lại trong trẻo, tựa như thanh âm của nữ nhân.

Kim Phi Hùng đành lúng túng nhìn mặt cười khổ:

- Tại hạ nhận lầm người rồi.

Mặt người đó lộ vẻ không vui:

- Hừ ! Ngày nào ta cũng đi qua đây mà đâu có ai nhìn lầm, người thật là kỳ quái.

Nói xong lại vọt mình lao đi vun vút.

Kim Phi Hùng thầm nhủ:

“Lạ thật, mấy hôm nay mình toàn gặp chuyện kỳ quái, rõ ràng là trên mặt người đó có râu, mà cứ sao chỉ trong nháy mắt lại mất, không thể nào như thế được, còn thân pháp của y thật là ảo diệu, mình phải đến hỏi mới được.”

Nhưng mà đã trễ rồi, bóng người lạ mặt nọ đã biến mất.

Kim Phi Hùng lẩm bẩm:

- Nhưng mà Bạch Nghĩa đâu có biết võ công.

Cốc Chi Dương đột ngột xuất hiện sau lưng chàng, cất tiếng cười lớn đáp:

- Điều đó thì chưa chắc, Kim huynh làm sao biết được Bạch Nghĩa không biết võ công ?

Bởi vì Kim Phi Hùng đang trầm ngâm nghĩ ngợi, nên Cốc Chi Dương đến bên chàng lúc nào chàng cũng không hề biết.

Chàng giật mình nhìn mặt cười khổ:

- Ô, Cốc huynh đó sao ? Huynh dài nói đến lão hán Bạch Nghĩa trên du thuyền Kỷ La Xuân phải không ?

Cốc Chi Dương cười lạt:

- Tiểu đệ muốn nói đến y chứ không phải là người nào khác.

Kim Phi Hùng không biết nói sao cho phải, lòng thầm nghĩ:

“Lẽ nào mình lại nhìn người lầm lẫn đến như vậy ?”

Cốc Chi Dương cất tiếng nói tiếp:

- Kim huynh à, ngay cả con tiểu nha đầu cũng có thân thủ phi phàm tuyệt thế đó.

Kim Phi Hùng vội hỏi:

- Cốc huynh muốn nói đến Tử Quyên ư ?

Cốc Chi Dương gật đầu:

- Không sai, tất cả các nhân vật trên hoa thuyền Kỷ La Xuân đều là những cao thủ võ lâm, hành động của bọn họ làm sao mà qua mắt được bản công tử.

Kim Phi Hùng thấy Cốc Chi Dương nói vậy, bất giác cười khổ:

- Chẳng lẽ bọn họ đều là người của Trường Xuân đảo ?

Cốc Chi Dương liền đáp:

- Không ngoài liệu định như Kim huynh vừa nói.

Kim Phi Hùng một mực cho rằng Cốc Chi Dương là người của Thái Dương cốc, nên mới nghĩ rằng người trên du thuyền Kỷ La Xuân là người của Trường Xuân đảo, không ngờ y lại xác nhận lời nói của chàng là thật.

- Ha ha ha...

Kim Phi Hùng cất tiếng cười hồi lâu không ngớt, rồi hỏi tiếp:

- Cốc huynh cho rằng mình nghĩ đúng phải không ?

Cốc Chi Dương nghiêm mặt:

- Trên giang hồ đâu có chuyện gì là lạ, mọi sự đều có thể xảy ra mà, Kim huynh không biết sao ?

Kim Phi Hùng liền nói:

- Không phải, thân thế của Bạch Lãnh Thu có lẽ Cốc huynh không được biết nên mới suy đoán như vậy ?

Cốc Chi Dương gật đầu:

- Điểm này thì tiểu đệ không được minh bạch.

Kim Phi Hùng nói tiếp:

- Bạch Lãnh Thu chính là con gái của Thiết diện ngự sử Bạch đại nhân, bởi vì muốn báo thù cho phụ thân nên mới đến sông Tân Hoài truy tìm dấu vết kẻ thù, chứ đâu có quan hệ gì đến Trường Xuân đảo.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp tục lên tiếng:

- Giả sử Bạch Lãnh Thu là người của Trường Xuân đảo, vậy thì tại sao lại để cho người của Trường Xuân đảo phải bắt cóc nàng ?

Cốc Chi Dương ấp úng đáp:

- Cái này thì...

Kim Phi Hùng lại nói:

- Cốc huynh đừng nói lung tung nữa, tại hạ có một chuyện muốn thỉnh giáo.

Cốc Chi Dương vội nói:

- Kim huynh hơi khách khí quá đó.

Kim Phi Hùng đưa tay chỉ vào rừng liễu um tùm bên bờ sông, rồi bảo y:

- Chuyện nói ra dài dòng lắm, chúng ta hãy lại chỗ đó đàm luận thì hay hơn.

Cốc Chi Dương gật đầu tán thành:

- Hay lắm.

Nói đoạn cả hai cùng đi về phía rừng liễu rậm rạp, chọn một nơi kín đáo yên tĩnh ngồi xuống.

Kim Phi Hùng lên tiếng trước tiên:

- Cốc huynh đã có kinh nghiệm giang hồ lão luyện, cho nên chắc có kiến thức rộng lớn hơn người.

Cốc Chi Dương khiêm tốn đáp:

- Kim huynh quá khen đó thôi.

Kim Phi Hùng liền nói thẳng vào câu chuyện:

- Cốc huynh có biết trên giang hồ võ lâm vị nào là Cửu Phượng lệnh chủ không ?

Cốc Chi Dương ngạc nhiên hỏi lại:

- Ô ! Tại sao Kim huynh hỏi đến người này ?

Kim Phi Hùng cười lại:

- Nói như vậy là Cốc huynh biết rồi chứ gì ?

Cốc Chi Dương thoáng đỏ mặt:

- Chỉ biết một hai điều mà thôi.

- Tốt lắm !

Kim Phi Hùng nói xong đưa tay lấy từ trong người ra ba miếng Cửu Phượng truy hồn đoạt mạng liên hoàn lệnh đặt xuống bãi cỏ trước mặt thành hàng chữ nhất, rồi cười bảo:

- Ba chiếc lệnh bài này chắc Cốc huynh không lạ chứ ?

Cốc Chi Dương rung động, đột nhiên đứng phắt dậy, thoái lui ra sau hơn một trượng.

Đồng thời hai mắt y ngưng trọng, âm thầm ngưng tụ chân khí, vận công chuẩn bị giao chiến.

Kim Phi Hùng không ngờ rằng Cốc Chi Dương lại hốt hoảng như vậy, chàng vội mỉm cười, phát tay nhẹ nhàng bảo y:

- Cốc huynh làm sao lại hốt hoảng như vậy, ngồi xuống, ngồi xuống đi mà.

Cốc Chi Dương vẫn lạnh lùng:

- Kim huynh có dụng tâm gì vậy ?

Kim Phi Hùng mỉm cười, khẽ khoát tay, đáp:

- Tại hạ không hề có ác ý, mà đang muốn thỉnh giáo Cốc huynh về mấy miếng ngọc lệnh này.

Cốc Chi Dương lúc này mới thu hồi công lực, cất bước đi về chỗ ngồi, hai mắt chăm chú nhìn vào ba chiếc lệnh bài để nơi đất, rồi chậm chạp hỏi:

- Kim huynh ở đâu có được vật này ?

Kim Phi Hùng đợi cho y ngồi yên chỗ rồi nói:

- Chuyện hết sức quái lạ, bởi vì...

Chàng bèn đem chuyện đến Kê Minh tự, sau đó gặp Tần Lĩnh tam quỷ bị giết chết, rồi nhận được ba tấm lệnh bài kể cho Cốc Chi Dương nghe.

Đợi cho Kim Phi Hùng kể xong, Cốc Chi Dương mới nói:

- Chuyện này thì có lắm điều lạ kỳ đây.

Kim Phi Hùng vội hỏi:

- Cốc huynh có cao kiến gì chăng ?

Cốc Chi Dương liền đáp:

- Theo như tiểu đệ biết, Cửu Phượng lệnh chủ có tất cả chín cái ngọc lệnh thôi.

Kim Phi Hùng bất giác nói chen vào:

- Hừ ! Cái gã nào dám đưa cho một lúc ba cái thật là...

Cốc Chi Dương không chú ý đến câu nói của Kim Phi Hùng mà vẫn ôn tồn tiếp:

- Chín miếng ngọc lệnh đó đã bị Trường Xuân đảo hủy mất ba cái, tiếp đó lại bị người của Thái Dương cốc hủy tiếp ba cái nữa.

Kim Phi Hùng bất giác nói:

- Nói như vậy, y chỉ còn lại ba miếng ngọc lệnh phải không ?

Cốc Chi Dương gật đầu:

- Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho Cửu Phượng lệnh chủ phải lui ẩn khỏi chốn giang hồ, bởi vì qua hai trận giao thủ, Cửu Phượng lệnh chủ đã biến thành tam phượng lệnh chủ thì còn mặt mũi nào mà trông thấy võ lâm đồng đạo nữa.

Kim Phi Hùng bất ngờ lên tiếng nói:

- Đó là chuyện hai mươi năm trước đây ?

Cốc Chi Dương gật đầu nói tiếp:

- Hai mươi năm trước Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo xảy ra một chuyện hiểu lầm, nên đồng thời lui ra khỏi Trung Nguyên, tiếp đó là Cửu Phượng lệnh chủ nổi lên hùng cứ nơi võ lâm Trung Nguyên.

Kim Phi Hùng nói:

- Cái này gọi là thời thế tạo anh hùng.

Cốc Chi Dương lại bảo chàng:

- Cửu Phượng lệnh chủ xuất hiện làm cho võ lâm rung động, thành danh trên giang hồ khiến cho ai nghe nói đến cũng phải kinh hoàng thất sắc.

Kim Phi Hùng nói tiếp:

- Y không phân biệt chính tà, gặp ai giết ngay phải không ?

Cốc Chi Dương lắc đầu:

- Y tìm đến các danh môn chính phái lưu ngọc lệnh trước cửa, bảy ngày sau đến lấy mạng.

Kim Phi Hùng ngạc nhiên:

- Thật là có lối giết người như vậy sao ?

Cốc Chi Dương gật đầu:

- Nghe nói Cửu Phượng lệnh chủ luyện thành một loại tiên thiên cang khí, xuất thủ cực kỳ bá đạo, đạt tới chín thành hỏa hầu.

Kim Phi Hùng mỉm cười:

- Người luyện cang khí chỉ có hư danh mà thôi.

Cốc Chi Dương vỗ tay khen:

- Kim huynh quả là cao minh.

Kim Phi Hùng hỏi:

- Tại sao vậy ?

Cốc Chi Dương đáp:

- Cửu Phượng lệnh chủ dựa vào cang khí, chỉ nội trong một tuần đã quét sạch cửu đại môn phái, thập đại bang hội bấy giờ, ngay cả sư phụ của Thực Nhân ma tôn tiếp được lệnh bài của Cửu Phượng lệnh chủ, mấy ngày sau phải vung kiếm tự sát.

Kim Phi Hùng gật gù:

- Thân thủ quả nhiên phi phàm.

Cốc Chi Dương lại nói tiếp:

- Cửu Phượng lệnh chủ đã mãn nguyện, nếu như biết thoái lui đúng lúc thì không hổ danh là người thức thời, ngờ đâu càng ngày dã tâm của y càng lớn.

Kim Phi Hùng chợt hỏi:

- Dã tâm gì vậy ?

Cốc Chi Dương thoáng lộ vẻ tự hào:

- Chỉ nội trong một đêm y đã đưa ba miếng Cửu Phượng lệnh đến Thái Dương cốc.

Kim Phi Hùng kinh ngạc:

- Rồi kết quả ra sao ?

Cốc Chi Dương cười đáp:

- Y đã bị bản cốc...

Mặt Cốc Chi Dương chợt đỏ bừng lên, ngừng một lát, đoạn nói tiếp:

- Y đã bị người của Thái Dương cốc phế bỏ một cánh tay trái.

Kim Phi Hùng thập phần đắc ý:

- Thái Dương cốc quả nhiên không hổ danh là Thái Dương cốc.

Cốc Chi Dương khẽ điểm nụ cười:

- Nào ngờ dã tâm của y vẫn chưa hết, y xông tới Trường Xuân đảo phát ra ba miếng ngọc lệnh chỉ trong một đêm, ước hẹn người của Trường Xuân đảo đến Trung Nguyên cùng so cao thấp.

Kim Phi Hùng hấp tấp hỏi:

- Rồi sao nữa ?

Cốc Chi Dương liền kể tiếp:

- Trường Xuân đảo đâu có tha thứ cho y, lúc đó tuy không lấy mạng y, song Trường Xuân đảo cũng phế bỏ cánh tay phải của y.

Kim Phi Hùng thích thú vỗ tay la lớn:

- Hay lắm ! Vậy thì Cửu Phượng lệnh chủ bị phế hết hai cánh tay rồi còn gì.

Cốc Chi Dương nói:

- Sự tình đến đó coi như đã chấm dứt rồi.

Kim Phi Hùng hỏi y:

- Tại sao lại chấm dứt tuyệt vọng ?

Cốc Chi Dương kể tiếp:

- Thái Dương cốc đem ba miếng ngọc lệnh treo công khai trước cổng thành Bích Lương, rồi sau đó không hẹn mà gặp Trường Xuân đảo cũng đem ba miếng ngọc lệnh treo trước cửa thành Kim Lăng.

Kim Phi Hùng cao hứng nói:

- Cửu Phượng lệnh chủ đương nhiên là không còn dám xuất hiện trên giang hồ nữa.

Cốc Chi Dương lại lên tiếng:

- Bởi vì có chuyện này xảy ra cho nên Cửu Phượng lệnh chủ đột ngột ẩn mình lui khỏi võ lâm, suốt hai mươi năm không tái xuất giang hồ, không ngờ...

Nói rồi y nhìn chăm chăm vào ba miếng ngọc lệnh hồi lâu không chớp.

Kim Phi Hùng chợt nói:

- Thì không ngờ hai mươi năm sau lại để mắt đến Thanh Y Tu La.

Cốc Chi Dương bảo chàng:

- Việc này có nhiều bí ẩn chứ không đơn giản như vậy đâu.

Kim Phi Hùng bèn hỏi y:

- Ý của Cốc huynh là...

Cốc Chi Dương trầm tư một lát rồi nói:

- Ba miếng ngọc lệnh này liên tiếp đến tay Kim huynh ba cái, thật khác với qui củ thường tình của Cửu Phượng lệnh chủ.

Kim Phi Hùng vội hỏi:

- Tại sao Cốc huynh lại nói vậy ?

Cốc Chi Dương đáp:

- “Ngọc lệnh truy hồn.

Thất nhật đoạt mạng

Nếu không tự đoạn

Tất chết thảm thương.”

Đó là mười sáu chữ giang hồ truyền ngôn về Cửu Phượng ngọc lệnh. Chỉ cần một miếng cũng đủ mất mạng rồi, chứ đâu có đưa liền ba chiếc ngọc lệnh cho một người.

Kim Phi Hùng ngạc nhiên:

- Nhưng mà y đều đưa ba đạo lệnh phù này cho Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc mà ?

Cốc Chi Dương liền đáp:

- Điều này thì có khác, Cửu Phượng lệnh chủ không hề biết tại Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc có những nhân vật nào nên mới phát ra ba miếng ngọc lệnh để chỉ tam đại thủ lĩnh nộ mạng, mỗi người nhận một cái, còn như hôm nay thì...

Y ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Hơn nữa y cũng không thể làm như vậy được, chẳng lẽ còn có ba miếng ngọc lệnh đều đem ra cho người ta hết sao ?

Chàng cảm thấy lời nói của Cốc Chi Dương cực kỳ có lý, nhưng mà nhất thời chàng không sao hiểu nổi ý của Cửu Phượng lệnh chủ ra sao.

Chàng nhặt ba miếng ngọc lệnh lên rồi từ tốn nói:

- Phúc hay là họa ? Nếu như là họa thì sao tránh nổi, đợi bảy ngày sau mọi việc sẽ rõ ràng mà thôi.

Cốc Chi Dương liền nói:

- Nếu như Kim huynh cần đến, thì tiểu đệ sẵn sàng giúp sức.

Kim Phi Hùng vội nói:

- Đa tạ, tại hạ thật không dám phiền đến Cốc huynh.

Cốc Chi Dương nghiêm mặt nói lớn:

- Cửu Phượng lệnh chủ đã tái xuất giang hồ, lại đưa ngọc lệnh cho một trong Tứ đại ma tôn, thì Kim huynh cũng chớ nên khinh thường y.

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Cốc huynh nói chí phải, nhưng mà tại hạ phải xem thử Cửu Phượng lệnh chủ hay chỗ nào mà làm giang hồ phải kinh sợ.

Nói rồi hai người cùng vòng tay cáo biệt.

Kim Phi Hùng vừa đi vừa trầm tư nghĩ ngợi, phút chốc đã đi vào một nơi náo nhiệt.

Lúc này ánh đèn lung linh tỏa sáng khắp nơi.

Khi chàng sắp về tới khách điểm, bỗng thấy Ngọc Phiến Lang Quân từ phía trong khách điểm bay vọt ra ngoài.

Hắn ta dường như phát hiện ra Kim Phi Hùng, nên vội vàng lẫn mình trốn vào trong đám đông.

Lúc đầu Kim Phi Hùng định đuổi theo hắn, nhưng chàng chợt bỏ ý định đó ngay.

Bởi vì Bách Kiếm Minh đối với chàng quá ư tâm thương, cho nên chàng không thèm để mắt đến bọn họ.

Thế là chàng vào phòng, đốt đèn lên:

- Ủa ?

Kim Phi Hùng bất giác kinh ngạc la lên một tiếng.

Bên cạnh chiếc gối trên giường của chàng lại có một miếng Cửu Phượng truy hồn đoạt mạng liên hoàn lệnh sáng lấp lánh dưới ánh đèn. Chàng ngạc nhiên đưa tay sờ vào ba miếng ngọc trong người, cảm thấy quái dị về xuất xứ của miếng ngọc lệnh mới tinh này.

Chợt nghĩ tới lời Cốc Chi Dương nói, Cửu Phượng lệnh chủ đã biến thành Tam phượng lệnh chủ.

Cửu Phượng lệnh chủ chỉ còn có ba miếng lệnh bài, vậy thì miếng lệnh bài thứ tư này ở đâu mà có, chẳng lẽ nó từ Thái Dương cốc hay Trường Xuân đảo ?

Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo võ công siêu tuyệt, đương nhiên đâu cần dụng đến những vật này để dọa nạt người ta.

Kim Phi Hùng trầm tư nghĩ ngợi về lai lịch của miếng ngọc lệnh, chàng không hề sợ chủ nhân của ngọc lệnh, mà chỉ thấy lạ lùng về bốn miếng ngọc lệnh mà thôi.

Lúc đó chợt nghe tiểu nhị lớn tiếng chào:

- Cốc công tử đã về rồi.

Kim Phi Hùng vội bước ra khỏi phòng mình, vẫy tay gọi lớn:

- Cốc huynh, Cốc huynh...

Cốc Chi Dương ứng tiếng cười nói:

- Kim huynh cũng đã về rồi à ?

Kim Phi Hùng vội bảo y:

- Mời Cốc huynh quá bộ qua đây một lát.

Cốc Chi Dương liền đáp:

- Tuân mệnh !

Rồi y phóng người lướt tới trước cửa phòng Kim Phi Hùng.

Chàng hấp tấp kéo y vào trong phòng rồi nói:

- Cốc huynh à, chuyện lạ lúc nào cũng có cả, xem đây.

Chàng đưa tay chỉ vào chiếc ngọc lệnh đang nằm trên gối, rồi thuận tay lấy ra ba chiếc khác nữa, đoạn hỏi y:

- Cứ như Cốc huynh nói thì Cửu Phượng lệnh chủ chỉ còn lại ba miếng ngọc lệnh phải không ? Tại sao lại còn cái thứ tư nữa ?

Cốc Chi Dương liền nói:

- Những lời kể với Kim huynh lúc nãy dưới rặng liễu đều là sự thật hết.

Kim Phi Hùng cười khở:

- Chẳng lẽ lệnh phù này là đồ giả ?

Cốc Chi Dương cũng vô cùng nghi hoặc:

- Điều này quả nhiên không thể giải thích được trừ... trừ phi Cửu Phượng lệnh chủ cho làm thêm sáu cái mới nữa.

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Không thể như vậy được, Cốc huynh nhìn nè.

Nói rồi chàng để bốn miếng ngọc lệnh cạnh nhau rồi chỉ vào nói:

- Cốc huynh xem, bốn miếng ngọc lệnh giống hệt nhau.

Quả nhiên bốn miếng ngọc lệnh giống nhau không thể nào phân biệt được cái nào trước cái nào sau, ngay cả những hoa văn tinh xảo cũng không thấy có gì khác lạ.

Cốc Chi Dương bất giác thở dài:

- Đáng tiếc là chúng ta không có một miếng ngọc lệnh nào của Thái Dương cốc hay Trường Xuân đảo để so sánh, nếu như có được nó thì chuyện cực kỳ dễ dàng.

Kim Phi Hùng hỏi tiếp:

- Tại sao phải như vậy ?

Cốc Chi Dương đáp:

- Trước mắt chỉ có một cách giải thích là Cửu Phượng lệnh chủ tạo ra chín lệnh phù mới, nếu không thì không thể xuất hiện ở đây nhiều như vậy.

Kim Phi Hùng cười khổ:

- Chuyện đến Thái Dương cốc hay Trường Xuân đảo để lấy một lệnh phù thật còn khó hơn mò kim đáy biển.

Cốc Chi Dương không hề ngạc nhiên:

- Không phải, nếu như Cửu Phượng lệnh chủ tái xuất giang hồ thì hết sức bất lợi cho Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo, bọn họ rất có thể đáp ứng đưa cho chúng ta một miếng ngọc lệnh, chỉ sợ đường quá xa không thể về đây sớm hơn năm ngày được.

Kim Phi Hùng điềm tĩnh đáp:

- Đúng vậy, cho dù năm ngày đi chẳng nữa thì kể như Cửu Phượng lệnh chủ đã đến đòi mạng tại hạ rồi còn gì.

Cốc Chi Dương khẽ điểm nụ cười:

- Với công lực của Kim huynh e rằng Cửu Phượng lệnh chủ sẽ thành Phượng lệnh chủ.

Kim Phi Hùng cũng bật cười:

- Tại hạ đâu sợ y đến lấy tánh mạng, chỉ e rằng năm ngày quá dài, tại hạ sợ rằng khó mà đợi được đến lúc đó.

Cốc Chi Dương nói:

- Tiểu đệ không biết nơi ở của Cửu Phượng lệnh chủ, nếu không thì làm gì phải đợi đến năm ngày cho mệt.

Kim Phi Hùng thoáng động lòng, thầm nghĩ:

“Đúng rồi, nghe Cổ Trường Khanh nói Cửu Phượng lệnh chủ qui ẩn trong Bạch Vân cốc ở Lư Sơn, tại sao ta không đến đó xem thử để khỏi phải đợi đến năm ngày thì hay biết bao.”

o O o

Hồi 18

Cửu Phượng Lệnh Chủ

Ngon Lư Sơn phong cảnh hữu tình, non xanh nước biếc cao chót vót như muốn đựng tới chín tầng mây, vách núi sừng sững đẹp không sao tả xiết, nhưng cũng vô cùng hiểm trở.

Một cái bóng xanh lướt đi như bay tựa như trên đường không hề có gì hiểm trở ngăn nổi bước chân chàng.

Cái bóng xanh đó chính là Kim Phi Hùng.

Kim Phi Hùng để qua một bên những chuyện còn chưa làm xong ở thành Kim Lăng, vội vã đi đến Lư Sơn để tìm Cửu Phượng lệnh chủ. Bởi vậy chàng không kể ngày đêm đi thẳng tới Lư Sơn.

Song điều khiến chàng vô cùng thất vọng là cho dù đã hỏi thăm nhiều người sống gần chân núi, song không ai biết Bạch Vân cốc ở đâu, và cũng không ai biết đến Cửu Phượng lệnh chủ là ai.

Chàng đi khắp Lư Sơn vẫn không tìm thấy tăm tích Cửu Phượng lệnh chủ.

Chàng bèn tránh xa các nơi có người ở, đi về phía những nơi thâm sơn cùng cốc để truy tìm dấu vết.

Hôm sau, chàng đang men theo dòng suối đi ngược lên phía trên, dần dần bóng chàng khuất sau làn sương mờ, đi đến một chỗ sương phủ trắng xóa, khiến cho chàng có cảm giác đi lạc vào trong mây.

Bỗng nhiên...

Ầm !

Một tiếng sấm nổ kinh hồn vang lên, mây đen kéo tới dày đặc, bầu trời trong xanh bỗng trở nên u ám.

Mưa bắt đầu rơi nặng hạt.

Kim Phi Hùng thâm lo lắng:

“Hồng rồi !”

Kim Phi Hùng vội núp bóng dưới một tảng sơn thạch để tránh mưa.

Nhưng mà mưa càng lúc càng nặng hạt.

Chàng đành phải nhẫn nại ngồi xuống dưới tảng đá vận công điều tức, ngồi đợi cho hết trận mưa nơi thâm sơn cô tịch lặng lẽ này.

Khi mưa đã tạnh, mây đen tản mát, bầu trời trong veo một vầng trăng treo lơ lửng giữa trời, lúc này khoảng canh hai.

Kim Phi Hùng đứng dậy đang định bước ra khỏi núi, đột nhiên chàng thấy một đốm lửa chói mắt giữa dãy núi tối đen.

Chàng nghĩ thầm:

“Ta hãy kiếm một chỗ nào để nghỉ tạm qua đêm, sáng mai lại đi tìm kiếm tiếp.”

Tâm niệm vừa động, chàng liền phóng về phía có ánh lửa.

Kim Phi Hùng vừa mới đảo người ra khỏi hai sơn động, chợt thấy ánh lửa bùng lên dữ dội, khói tỏa ra mù mịt tứ phía, sáng rực một góc trời.

Chàng không khỏi kinh ngạc tự nhủ:

- Chẳng lẽ có kẻ nào phóng hỏa hay sao ?

Chàng dừng lại, ngưng thần nhìn xem, cố vận dụng nhãn lực.

Chỉ thấy trong ánh lửa sáng rực bóng kiếm lấp loáng, tiếng binh khí vang lên

- A...

Hai tiếng rú thảm thiết vọng tới tai chàng.

Rõ ràng là phía đó đang có người động thủ.

Công lực của Kim Phi Hùng thâm hậu vô cùng, nhãn lực và thính lực có thể nhìn và nghe thấy được cực kỳ xa, chàng thầm ước lượng nơi đó ít nhất cũng phải cách chỗ chàng đang đứng hơn mười dặm. Do đó chàng không dám chậm trễ. Lập tức vận hết công lực triển khai “Quỷ ảnh thiên biến thân pháp” xẹt tới lẹ hơn một luồng điện nhắm ánh lửa bay tới.

Cho dù thân pháp của chàng nhanh không thể tưởng nhưng cũng phải mất thời gian cạn một tuần trà mới đến được chỗ đó.

Khói trắng vẫn bốc lên nghi ngút, năm gian lều cỏ đã biến thành tro, cảnh tượng trông thật thê lương.

Bất ngờ có tiếng rên rĩ cực kỳ nhỏ từ trong đống tro tàn vọng ra.

Chàng thận trọng bước tới chỗ có tiếng rên rĩ phát ra.

Phía sau vách núi có một lão bà tóc bạc trắng, thương tích khắp người đang quần quại trong vũng máu.

Kim Phi Hùng bất giác đứng ngây người kinh ngạc, lòng thâm nghĩ:

“Giữa nơi hoang sơn cùng cốc này có một lão bà cô độc, tất chẳng phải là kẻ tầm thường, xem ra trận hỏa tai này có liên quan đến chuyện ân oán võ lâm giang hồ.”

Chàng từ từ bước tới gần lão bà đang nằm dưới đất.

Lúc này hơi thở của lão bà gần như tắt hẳn, hai mắt bà thất thần, miệng mấp máy tựa như muốn nói một điều gì.

Kim Phi Hùng bất giác hỏi:

- Lão nhân gia, tại sao lại...

Chàng chưa kịp nói hết câu thì phía sau núi vọng lên tiếng thét lạnh lạnh vang động màn đêm, rồi chín thiếu nữ vận Hoàng y cung trang xuất hiện.

Chín thiếu nữ này y trang giống hệt nhau, trong tay mỗi người đều lăm lăm một thanh kim kiếm hình đầu phụng tỏa ra ánh vàng lấp lánh.

Cũng chính lúc này lão bà bị trọng thương học lên một tiếng, đầu ngả sang một bên, chết trong vũng máu.

Chín thiếu nữ áo vàng từ trên vách núi bay xẹt xuống.

Một thiếu nữ áo vàng vung kiếm chỉ vào Kim Phi Hùng quát lớn:

- Gã kia, ngươi là ai ?

Kim Phi Hùng lạnh lùng hỏi:

- Cô nương hỏi ta phải không ?

Tám thiếu nữ còn lại đồng thanh gọi lớn:

- Thư thư, lão bà...

Thiếu nữ kia vừa thấy lão bà nằm ở dưới đất trong vũng máu, bất giác nhú mày, trợn mắt hét lớn, vung cây trường kiếm đầu phụng chém mạnh vào vai phải của Kim Phi Hùng.

Kim Phi Hùng cười lạnh, hạ giọng nói:

- Vô lễ.

Đoạn chàng lệ làng xoay người tránh khỏi nhát kiếm của nàng.

Thiếu nữ thấy nhát kiếm chém vào khoảng không càng thêm tức giận quát lên một tiếng:

- Tiểu tặc, hãy tiếp thêm một chiêu của bản cô nương.

Nói rồi nàng vung kiếm xuất chiêu “Loan phụng hòa minh” tấn công Kim Phi Hùng.

Thân pháp của chàng đã đạt tới hóa cảnh, nhanh không sao tả xiết, mặt lạnh như băng, nói tiếp:

- Hừ, ta nhường cho cô nương một chiêu nữa đó.

Thiếu nữ áo vàng trợn mắt nhìn chàng vẻ vô cùng căm tức, nên chiêu thế cũng phải ra mãnh liệt hơn chiêu đầu tiên.

Nào ngờ chiêu thế của nàng cũng chém vào khoảng không một lần nữa.

Do dùng lực quá mạnh, nàng thu thế không kịp, hai chân chới với cơ hồ như muốn ngã vào lòng chàng.

Kim Phi Hùng mỉm cười:

- Hắc hắc, cô nương muốn dùng hai tay ôm ta cũng được.

Thiếu nữ thẹn đỏ mặt, hai mắt đỏ ngầu, huy động trường kiếm hét lớn:

- Các người còn đứng im ở đó làm gì hả ?

Tám thiếu nữ kia nghe tiếng quát dường như sức tỉnh, vung kiếm lao tới, đứng vây quanh Kim Phi Hùng ngay tức khắc.

Kim Phi Hùng thấy vậy bất giác khịt mũi hừ lên một tiếng:

- Quý cô nương định dùng số đông áp đảo ta phải không ?

Thiếu nữ lớn nhất trong bọn quát vang:

- Sát nhân phóng hỏa thì không thể nào tha thứ được.

Kim Phi Hùng vội xua tay:

- Cô nương à, nếu như muốn động thủ thì tại hạ rất sẵn lòng, nhưng trước hết phải nói rõ là tại hạ không hề phóng hỏa, cũng không có ý sát nhân.

Thiếu nữ lạnh lùng nói lớn.

- Hừ, người còn định chối hả ?

Kim Phi Hùng vội bảo:

- Không phải, tại hạ còn chưa biết các vị cô nương là ai, mà giả như tại hạ làm việc này thì hà tất phải chối ?

Kim Phi Hùng hào khí ngút trời, thái độ ung dung tự tại khiến cho chín thiếu nữ ngẩn người đứng lặng.

Chàng lại nói tiếp:

- Giả sử các vị cô nương cứ cố chấp bảo tại hạ là hung thủ phóng lửa sát nhân thì tại hạ cũng không hề từ chối.

Một thiếu nữ trong bọn lên tiếng:

- Rõ ràng là người làm mà !

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Các vị không tin thì tại hạ làm sao dùng lời chối cho được, mà dù có chối cũng vô ích.

Thiếu nữ cầm đầu lớn tiếng bảo:

- Hừ, thiên hạ đâu có người nào lại tốt đến thế.

Kim Phi Hùng lẩm bẩm:

- Nếu như tại hạ thừa nhận thì chẳng có gì làm tổn hại đến tại hạ, nhưng mà đối với các vị cô nương thì thiệt hại không sao nói hết.

Một thiếu nữ quát lớn:

- Hừ, người ăn nói sao mà quái dị vậy hả ?

Kim Phi Hùng ung dung cười đáp:

- Bởi vì tại hạ đã giết quá nhiều người rồi, có giết thêm một mạng nữa cũng chẳng sao. Còn các vị ? Nếu tại hạ thừa nhận há chẳng phải là để cho hung thủ chính an phận hay sao ? Giết tại hạ đâu phải báo thù cho lão nhân gia, khiến người chết không sao nhắm mắt, lòng các người há thanh thản được ư ? Vậy nên ta nói, các vị cô nương bị thiệt hại nặng nề đó.

Thiếu nữ đứng đầu nạt lớn:

- Người định khua môi múa mép gạt người ư ?

Kim Phi Hùng sa sầm nét mặt:

- Không cần nói nhiều, nếu như nói tại hạ khua môi múa mép thì các vị cứ xuất chiêu đi.

Chín thiếu nữ thoáng do dự.

Thiếu nữ nhỏ nhất trong bọn liền nói:

- Trong hoang sơn u tịch này rõ ràng chỉ có một mình người.

- Đúng vậy.

Kim Phi Hùng gật đầu xác nhận, rồi nói tiếp:

- Chẳng lẽ lão bà sống cô độc ở đây lại sợ một mình ta ?

Nét mặt thiếu nữ thoáng dao động.

Kim Phi Hùng lại nói:

- Trên thân hình lão bà bà có trên trăm mũi kiếm đâm vào, tại hạ làm sao có nhiều hung khí đến thế, mà hung khí ở đâu ra mới được ?

Chín thiếu nữ lúc này tự nhiên đưa mắt nhìn thi thể lão bà đang nằm trong vũng máu.

Kim Phi Hùng lại lên tiếng:

- Tại hạ đã nói hết lời, còn mọi việc khác do các vị định liệu.

Thiếu nữ cầm đầu trầm ngâm một lúc, đoạn nói:

- Ít nhất thì người cũng phải thấy hung thủ là ai cơ chứ.

Kim Phi Hùng thoáng buồn:

- Tiếc rằng tại hạ đã đến trễ một bước.

Thiếu nữ nhỏ tuổi nhất lại lên tiếng hỏi:

- Giữa đêm khuya người đến nơi đây để làm gì ?

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Tại hạ đi tìm một nơi, giữa đường gặp mưa, sau khi mưa dứt mới phát hiện nơi đây phát hỏa lớn, nên mới theo ánh lửa mà tìm đến.

Thiếu nữ đó lại hỏi tiếp:

- Người đi tìm nơi nào vậy ?

Kim Phi Hùng thấy thiếu nữ hỏi quá nhiều, bất giác cảm thấy bức bối bèn đáp:

- Việc riêng của tại hạ, cô nương chớ nên đa sự.

Thiếu nữ khẽ nhún đôi mày liễu:

- Ta cứ đa sự đó, người làm gì được ta.

Kim Phi Hùng hơi phẫn nộ, trầm giọng nói:

- Sao cô nương vô lý quá vậy !

Thiếu nữ quá xấu hổ, trở thành giận dữ, vung trường kiếm tấn công Kim Phi Hùng một chiêu.

Tám thiếu nữ còn lại cũng đồng thanh hét lên một tiếng, nhất tề huy động trường kiếm vây chặt Kim Phi Hùng rồi xuất chiêu đâm tới.

Kim Phi Hùng cũng vội vàng vung kiếm nghênh địch.

Chàng vừa mới xuất chiêu động kiếm thì chín vị thiếu nữ đã bị lui ra xa hơn chục trượng.

Chín thiếu nữ đưa mắt nhìn nhau kinh ngạc.

Kim Phi Hùng quát lớn:

- Cô nương nào liều mạng cứ lại đây thử.

Lời nói chưa dứt, chín thiếu nữ hừ lên một tiếng rồi từ từ bước tới, chín thanh kim kiếm vũ lộng thần oai hóa thành một vầng hào quang vàng rực từ từ bao vây, thu nhỏ lại quanh Kim Phi Hùng.

Kình lực từ bốn phía áp lại cực kỳ mãnh liệt, khiến cho tà áo chàng không ngớt lay động phần phật tựa như bị một trận cuồng phong thổi tới xoay quanh thân hình chàng.

Kim Phi Hùng từ lúc xuất hiện trên giang hồ tới nay đã giao đấu với nhiều cao thủ võ lâm, nhưng đây là lần đầu tiên chàng gặp phải một kiếm trận vi diệu như vậy.

Bởi vì chàng chỉ thấy kiếm quang vàng không ngớt luân chuyển mà không thấy bóng người đâu cả.

Vầng kim quang cứ chuyển động chậm nhanh vô chừng, phát ra áp lực càng lúc càng nặng, khiến cho người trong vòng cảm thấy mê muội, tâm thần bấn loạn.

Đang lúc lo lắng không yên, chợt nghe một thanh âm sắc bén như ngàn mũi kim châm vào màng nhĩ vang lên:

- Sát...

Đột nhiên...

- Véo...

Vô số mũi kiếm vàng chói nhất tề điểm tới lạ hơn lưu tinh điện xẹt.

Cho dù võ công của Kim Phi Hùng cao siêu tuyệt đỉnh đi nữa trong lòng cũng phải thâm kinh hãi, vội vũ lộng Tu La đoạn kiếm thi triển tuyệt chiêu “Hoàn vũ phong kỳ” che kín các yếu huyệt, hộ vệ toàn thân.

Kim quang lấp lánh khắp trời, vây phủ khắp mình Kim Phi Hùng. Hàn quang của Tu La đoạn kiếm tỏa ra lạnh người.

Kim Phi Hùng hú lên một tiếng vang động không trung.

Thân hình chàng tựa như một mảnh long lao vọt lên không, bay người ra xa hơn một trượng, múa tít Tu La đoạn kiếm công kích đối phương.

Chín thiếu nữ áo vàng dường như có thân pháp liên thủ, bọn họ hợp lực đánh một hư chiêu rồi lẹ làng thối lui ra cách Kim Phi Hùng gần tám thước.

Trong chính giữa chỉ còn lại một mình chàng đứng, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Chàng nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ chiêu “Uy chấn bát hoang” trong Huyền môn vũ thư mà mình sử dụng họ cũng nhận ra hay sao ? Nếu không thì tại sao bọn họ lui nhanh cấp kỳ như vậy ?”

Hóa ra chiêu thức mà Kim Phi Hùng vừa dùng là một độc chiêu trong Huyền môn vũ thư mà chàng mới luyện được.

Khi chàng vọt mình lên cao, thân hình còn lơ lửng trên không đã huy động kiếm xuất chiêu đánh ra, trong lúc bất ngờ triệt tiêu binh khí đối phương.

Đây là một tuyệt chiêu dùng để đối phó với số đông cường địch vây quanh giao đấu.

Không ngờ chiêu đầu tiên phát ra đã rơi vào khoảng không, kỳ thực đây chỉ là ngẫu nhiên mà thôi.

Vì chín thiếu nữ lui ra để triển khai chiêu thức của kiếm trận nhằm đoạt lấy tiên cơ.

- Sát...

Một tiếng thét chấn động lại vang lên.

Chín thiếu nữ đồng thời chĩa mũi kiếm vào Kim Phi Hùng, cước pháp chuyển vị liên tục, khiến cho ai thấy cũng phải hoa mắt nhức đầu, không tài nào phân biệt được thực hư.

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Các vị định giở trò hóa dạng gì vậy ?

Vừa dứt lời, chín thiếu nữ đột ngột la lên một tiếng, phương vị bất ngờ biến hóa loạn xạ làm cho Kim Phi Hùng không tài nào phân biệt đông tây nam bắc, chín kim quang chớp lên kèm theo chín làn kiếm phong ập tới cuộn lấy Kim Phi Hùng với uy thế dũng mãnh khác thường.

Kim Phi Hùng buột miệng khen:

- Khá lắm.

Rồi chàng vung thần kiếm, một đạo hàn quang bao bọc bảo vệ quanh người chàng.

- Keng keng...

Tiếng động đinh tai nhức óc vang lên.

Chín thiếu nữ vừa mới công ra được vài chiêu đã bị kinh lực của Kim Phi Hùng đẩy lui ra xa năm thước.

Bọn họ trợn mắt nhìn Kim Phi Hùng không chớp, sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt chứa đầy oán hận.

Kim Phi Hùng cũng hết sức ngạc nhiên, không còn thấy kiếm trận của bọn họ thập phần quái dị, cũng may là chàng có được tuyệt học võ công và nửa đoạn Tu La thần kiếm, nếu không e rằng đã bị thất thủ trước trận kiếm lợi hại của chín thiếu nữ áo vàng lạ mặt này rồi.

Thiếu nữ áo vàng cầm đầu chột lớn tiếng nói:

- Tiểu ma đầu này quả nhiên thân thủ bất phàm.

Thiếu nữ nhỏ nhất cũng bảo:

- Xem ra ngoại tổ của mình bị y sát hại chứ không sai.

Mấy thiếu nữ còn lại cũng đồng thanh phụ họa:

- Đúng vậy ! Chúng ta không thể bỏ qua cho y được.

Thiếu nữ cầm đầu chột lên tiếng nạt nộ:

- Hãy tiếp đệ nhị hiệu kiếm trận của chúng ta.

- Sát...

Tám thiếu nữ đồng thanh hét lên một tiếng, hoành kiếm ngang ngực chuẩn bị xuất chiêu, cước pháp bắt đầu chuyển động.

Kim Phi Hùng thấy vậy liền quát vang:

- Ngừng tay !

Chín thiếu nữ nghe vậy bất giác ngừng di động bộ pháp.

Thiếu nữ cầm đầu cả bọn lên tiếng hỏi:

- Thế nào, người chịu nhận tội rồi hả ?

Kim Phi Hùng lạnh lùng:

- Hừ ! Tại hạ đâu có tội mà phải nhận, thật vô lý.

Thiếu nữ đó lại tiếp:

- Vậy thì tại sao lại sợ kiếm trận của chúng ta ?

Kim Phi Hùng ngửa mặt lên trời cất tiếng cười ngạo mạn:

- Cái trò nhát ma dọa quỷ của bọn người đâu có tác dụng gì đối với ta mà phách lối, tốt hơn hết là dẹp nó qua một bên cho rảnh mắt.

Thiếu nữ cười lạnh:

- Người chớ có tự phụ thái quá.

Thiếu nữ nhỏ nhất vội nói chen vào:

- Nói cho người biết, đó mới là đệ nhị hiệu kiếm trận bắt đầu thôi đó.

Kim Phi Hùng dở khóc dở cười, nhăn mặt hỏi:

- Các người có tất cả mấy hiệu kiếm trận ?

Thiếu nữ nhỏ tuổi thực thà đáp:

- Tất cả có chín hiệu kiếm trận.

Kim Phi Hùng bực bội nói:

- Hừ ! Tại hạ không có nhiều thời giờ để đợi các người đâu.

Thiếu nữ cầm đầu liền nạt lớn:

- Đã không đợi được thì hãy đem tuyệt chiêu của người ra xem thử.

Kim Phi Hùng không biết tại sao từ lúc bắt đầu gặp chín thiếu nữ này chàng không hề có ý đả thương bọn họ.

Nếu như cứ theo cá tính của Thanh Y Tu La lúc trước, e rằng chàng đã hạ độc thủ sát hại bọn họ từ lâu mà không hề phải biện bạch với họ cho tốn công hao sức.

Huống hồ gì với công lực cao thâm như hiện nay, thì việc đối phó với bọn họ thật là chuyện vô cùng dễ dàng.

Bởi thế chàng cố nén giận, lên tiếng bảo:

- Các người muốn tại hạ xuất chiêu thực sao ?

Thiếu nữ cầm đầu liền nói:

- Ngoại tổ ta bị người sát hại rồi dám nhẫn tâm phóng hỏa đốt nhà để phi tang đúng không ?

Kim Phi Hùng thoáng tức giận, nói không thành tiếng:

- Không phải... Không phải... Không phải mà.

Thiếu nữ nhỏ tuổi nhất lại nói:

- Vậy thì người phải biết kẻ nào là hung thủ chứ ?

Kim Phi Hùng biến sắc mặt, lớn tiếng đáp:

- Các người có lý gì mà ép buộc ta phải nhìn thấy hung thủ hả ?

Thiếu nữ cầm đầu nói ngay:

- Bởi vì người ở tại đây, chúng ta đến đây chỉ thấy có mình người à, có đúng không ?

Kim Phi Hùng nộ khí quất vang:

- Hừ ! Được rồi, đã không thể nói cho các người rõ ràng thì ta đành phải tạ tội vậy, xin mời.

Nói đoạn chàng hoành kiếm ngang ngực, chuẩn bị xuất thủ.

- Sát...

Chín thiếu nữ đồng thanh hét lên một tiếng chấn động sơn cốc u tịch, thi triển khai kiếm trận vây chặt lấy chàng.

Bất ngờ một tiếng hú lãnh lóe từ trên cao dội xuống, thanh âm vang vọng sơn khê, hiển nhiên là người phát ra có công lực phi phàm.

Chín thiếu nữ nghe tiếng hú lập tức nhảy sang một bên, xếp thành hàng chữ nhất, thái độ cực kỳ nghiêm trọng.

Kim Phi Hùng bất giác cũng thu hồi chân lực, buông kiếm đưa mắt nhìn lên.

Ánh trăng âm đạm, tinh quang mờ nhạt.

Từ trên sườn núi cao có một thiếu phụ trung niên nhẹ nhàng bay mình xuống, thấy thi thể lão bà, chăm chú nhìn vào đó một lát rồi lặng lẽ đi về phía chín thiếu nữ kia.

Chín thiếu nữ áo vàng vòng tay thi lễ, miệng đồng thanh gọi:

- Mẫu thân.

Mắt của thiếu phụ long lanh như nước hồ thu, im lặng nhìn Kim Phi Hùng một hồi, đoạn cất tiếng hỏi:

- Các hạ tôn tính đại danh là gì ? Đêm khuya hạ cố đến đây chắc là có việc quan trọng phải không ?

Thái độ của thiếu phụ cao quý sang trọng, lời nói dịu dàng hòa nhã vô cùng.

Kim Phi Hùng tuy tính khí cao ngạo song phải thầm kính phục, liền vòng tay đáp lễ, đoạn đáp:

- Tại hạ là Kim Phi Hùng.

Thiếu phụ trung niên dường như bị bất ngờ, ngạc nhiên ồ lên một tiếng:

- Các hạ phải chăng là Thanh Y Tu La, một trong Tứ đại ma tôn uy chấn võ lâm.

Kim Phi Hùng cười nhạt:

- Trên giang hồ đều xưng hô tại hạ như thế.

Thiếu phụ trung niên vội nói:

- Chúng ta thất lễ rồi.

Nói xong bà nhượng mày nói:

- Thật khó có dịp tôn giá giáng lâm đến tề cốc giữa đêm khuya như vậy, mời tôn giá vào trong bản cốc tạm nghỉ.

Kim Phi Hùng thầm nghĩ:

“Lúc này khó mà kiếm được chỗ trú ngụ, hơn nữa mình cũng có thể hỏi về nơi Cửu Phượng lệnh chủ hạ lạc.”

Nghĩ vậy nên chàng khẽ cúi đầu đáp:

- Phu nhân đã có hảo ý, tại hạ đâu dám chối từ.

Thiếu phụ khẽ phát tay ra hiệu cho chín thiếu nữ áo vàng:

- Hồi cốc !

Chín thiếu nữ đồng thanh “Dạ” lên một tiếng rồi quay mình bước đi.

Thiếu phụ trung niên bảo chàng:

- Kim đại hiệp, để ta dẫn đường cho.

Nói rồi bà lao xẹt lên trước phóng mình về phía sau núi.

Kim Phi Hùng cũng vội vàng lướt mình theo sau.

Thoáng chốc mấy người đã khuất sau núi, đi được hơn ba chục trượng, cảnh vật đột nhiên thay đổi.

Bốn phía là những tảng sơn thạch lung linh quanh co uốn khúc, trông thật đẹp mắt.

Tảng sơn thạch phía trước bỗng nhiên mở ra, chiếu vào một con đường đi vào trong cốc.

Trên con đường tiểu lộ bất ngờ hiện ra một chiếc cầu nhỏ, nước phía dưới chảy róc rách, hai bên cây cối xanh tươi, thỉnh thoảng có những bông hoa ngũ sắc điểm màu xanh của lá cây.

Phong cảnh hết sức xinh đẹp, Kim Phi Hùng bất giác buột miệng khen:

- Phu nhân à, chỗ này thật chẳng khác chi bồng lai tiên cảnh.

Thiếu phụ trung niên vội đáp:

- Kim đại hiệp quá khen đó thôi.

Chợt thấy có mười gian nhà tường tre nóc cỏ trông cực kỳ thoáng mát, dễ chịu.

Thiếu phụ đẩy cửa bước vào, bên trong lập tức có hai thiếu nữ áo xanh dâng khay trà thơm ngát còn nghi ngút bốc khói.

Thiếu phụ chưa đợi cho Kim Phi Hùng kịp mở miệng đã vội hỏi chàng:

- Kim đại hiệp chuyến này chắc từ Kim Lăng tới đây phải không ?

Kim Phi Hùng chợt thoáng kinh ngạc, song cũng thật thà đáp:

- Chính vậy.

Thiếu phụ trung niên lộ vẻ mừng rỡ:

- Hay lắm, ta đang có một chuyện muốn hỏi Kim đại hiệp, không biết Kim đại hiệp có vui lòng chỉ giáo hay chăng ?

Kim Phi Hùng không đáp mà lại hỏi ngược lại:

- Tại hạ còn chưa được biết tôn tính quý danh của phu nhân, không biết xưng hô cách nào cho phải ?

Thiếu phụ vội đáp:

- Ta họ Lục tên là Quắc Anh, cho nên người ta thường gọi là Lục phu nhân.

Kim Phi Hùng vội bảo:

- Hóa ra là Lục phu nhân. Tại hạ thật thất kính.

Lục phu nhân lại nói:

- Chín thiếu nữ lúc nãy đều là con gái của ta, bởi vì sinh quá nhiều, ta bèn lấy chữ Phượng đặt thay cho tên.

Kim Phi Hùng trầm trồ:

- Hèn chi mà chín vị cô nương đều xinh đẹp khả ái.

Lục phu nhân lại nói:

- Kim đại hiệp từ Kim Lăng đến đây, ta muốn hỏi thăm người một chuyện, không biết có thể được không ?

Kim Phi Hùng vội nói:

- Xin phu nhân cứ hỏi, tại hạ sẽ cố gắng hết sức.

Lục phu nhân lên tiếng:

- Có một vị đạo nhân phái Toàn Chân tự xưng là Lữ Sơn cư sĩ, ngoại hiệu Càn khôn kiếm Lữ Nhất Minh, không biết Kim đại hiệp có gặp người này hay không ?

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Thật là đáng tiếc, tại hạ kiến thức nông cạn, chưa từng nghe thấy danh hiệu đó trên võ lâm.

Lục phu nhân vội bảo chàng:

- Người này cũng có một ít tiếng tăm trên giang hồ, bên mình có mang theo một thanh cổ kiếm ngắn tựa như đoản kiếm, công phu cũng không tầm thường.

Kim Phi Hùng chợt hối hận vì câu nói vô tâm của chàng đã làm chạm đến lòng tự ái của Lục phu nhân, có lẽ Lữ Sơn cư sĩ có quan hệ mật thiết với bà.

Bởi vậy chàng vòng tay mỉm cười:

- À, thì ra là như vậy.

Lục phu nhân lại nói tiếp:

- Đây chẳng qua chỉ là một câu chuyện của võ lâm mà thôi, mong Kim đại hiệp chớ cười ta là mạo muội.

Kim Phi Hùng vội đáp:

- Tại hạ đâu dám.

Lục phu nhân lại buồn rầu lên tiếng:

- Còn chuyện nữa chính là việc liên quan đến mẫu thân ta bị người ta hạ độc thủ.

Kim Phi Hùng bất giác rung động tâm thần, hỏi dồn:

- Lão nhân ngoài cửa cốc chính là lệnh đường của phu nhân ư ?

Nét mặt Lục phu nhân lộ vẻ bi thương:

- Người chính là mẫu thân của ta.

Lòng tôn kính Lục phu nhân của Kim Phi Hùng lúc đầu lập tức giảm đi tám chín phần.

Bởi vì chàng cảm thấy Lục phu nhân hòa nhã khiến người ta nảy sinh hảo cảm, nhưng là một đứa con bất hiếu.

Bản thân bà đang ở trong một gian phòng đẹp dễ thoáng mát mà lại để cho mẫu thân mình ở vùng hoang sơn nơi cửa cốc, vả lại mẫu thân bị người ta sát hại mà không thấy bà khóc.

Kim Phi Hùng bất giác cười thầm trong bụng:

“Không ngờ đó lại là thân mẫu của Lục phu nhân.”

Lục phu nhân thấy vẻ mặt của Kim Phi Hùng, đành nhẫn mặt cười khổ:

- Kim đại hiệp chắc cảm thấy kỳ quái phải không ?

Kim Phi Hùng chỉ mỉm cười mà không đáp.

Lục phu nhân buồn bã thở dài:

- Gia mẫu ta sở dĩ không chịu ở trong cốc là vì mộ tiên phụ nằm nơi bãi cỏ đầu cốc. Hơn nữa gia mẫu bị tàn phế suốt hai mươi năm, nên thích ở những nơi hoang dã thanh tịnh, không ngờ hai mươi năm sau còn bị Huyết Minh bang hạ độc thủ.

Kim Phi Hùng ngây người ngạc nhiên:

- Huyết Minh bang ư ? Phu nhân tại sao biết được kẻ sát nhân phóng hỏa là người của Huyết Minh bang gây ra ?

Lục phu nhân hỏi lại:

- Kim đại hiệp không nhận ra thủ pháp của y sao ?

Kim Phi Hùng nghiêm giọng đáp:

- Tại hạ từ nơi ngàn dặm xa xôi đến đây, lúc dừng lại trú mưa chợt phát hiện lửa cháy, khi đến nơi thì thấy lệnh đường nằm quằn quại trên vũng máu, chứ quả thực không thấy được hung thủ sát nhân phóng hỏa.

Lục phu nhân gật đầu:

- Chuyện này không quan trọng, nhìn những vết thương trên người gia mẫu đều có ba lỗ nhỏ rỉ máu !

Kim Phi Hùng chợt hiểu ra:

- Phu nhân cho rằng Huyết Minh bang chủ Phi thoa diêm la Đới Đức Thắng hạ thủ phải không ?

Lục phu nhân khẽ gật đầu:

- Không thể nào lắm được.

Hai luồng nhân quang của bà chợt sáng rực như hai luồng điện chiếu ra những tia sát khí, nghiền răng cắn hận:

- Hừ ! Phi thoa diêm la, mối thù sát hại gia mẫu, phóng hỏa đốt nhà, Lục Quắc Anh này thế sẽ phải trả bằng máu.

Kim Phi Hùng cảm thấy rung động, thầm nghĩ:

“Công phu của vị phu nhân này thâm hậu quá chừng.”

Nghĩ vậy chàng bèn cất tiếng hỏi:

- Hai bên phải chăng đã có oán thù từ lâu ?

Lục phu nhân cười lạnh:

- Oán thù từ lâu à ? Huyết Minh bang đâu có tư cách để gây thù kết oán với gia mẫu ta.

Kim Phi Hùng thoáng mơ hồ hỏi lại:

- Vậy thì chuyện này phải giải thích ra sao ?

Lục phu nhân chợt đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, đi từ từ về phía cửa sổ, thần thái nhẹ nhàng thanh thoát, giọng xa vắng:

- Không giấu chi Kim đại hiệp, gia mẫu ta lúc con dương danh trên giang hồ thì Đới Đức Thắng bất quá chỉ là một tên tiểu tốt trong tiêu cục mà thôi.

Huyết Minh bang hiện thời là một bang hội đứng ngang hàng với Cửu đại môn phái ở Trung Nguyên, còn Phi thoa diêm la Đới Đức Thắng cũng là nhân vật lừng danh suốt vùng Giang Nam, Hà Bắc. Hơn nữa gần đây lại là nhân vật quan trọng trong Bách Kiếm Minh.

Lục phu nhân có thái độ khinh thường y như vậy, thì mẫu thân của bà tất phải là một vị tiền bối võ lâm cực kỳ nổi danh trên giang hồ.

Kim Phi Hùng chợt hỏi:

- Lệnh đường sinh tiền tất là tôn sư của một môn phái ?

Lục phu nhân mỉm cười đáp:

- Kim đại hiệp tuy là một trong Tứ đại ma tôn, nhưng ta xem mặt người cương chính phi phạm, có nói với người cũng không sao.

Kim Phi Hùng cười đáp:

- Đa tạ phu nhân quá khen, tại hạ rất lấy làm vinh hạnh.

Lục phu nhân không đáp, chỉ vỗ nhẹ tay một cái.

Lập tức có hai thiếu nữ áo xanh xuất hiện đứng đợi lệnh chủ nhân.

- Các người hãy mang ba chiếc lệnh phù ra đây.

Rồi bà quay sang nói với Kim Phi Hùng:

- Mời Kim đại hiệp xem vật này trước đã.

Hai tỳ nữ áo xanh vội vàng biến vào trong, lát sau bưng ra một chiếc mâm bạc, phía trên phủ một tấm lụa màu hoàng kim, phía dưới là một lớp nhung đen.

Lục phu nhân vẫy tay gọi:

- Mời Kim đại hiệp đến thưởng giám.

Kim Phi Hùng hiếu kỳ bước đến gần chiếc mâm bạc.

Lục phu nhân đưa tay gỡ tấm lụa lên, đoạn lớn tiếng hỏi:

- Kim đại hiệp có nhận ra vật này không ?

- Hả !

Kim Phi Hùng bất giác thối lui ra sau ba bước, giọng cực kỳ kinh ngạc:

- Cửu Phượng truy hồn đoạt mạng liên hoàn lệnh.

Chàng nhìn trân trân vào mặt Lục phu nhân, vẻ mặt vừa ngạc nhiên pha lẫn nghi hoặc.

Lục phu nhân đắc ý bảo:

- Kim đại hiệp chẳng những võ công kinh người mà kiến thức cũng uyên bác không ai sánh kịp.

Kim Phi Hùng vẫn nhìn chăm chăm vào mặt Lục phu nhân, mặt không giấu nổi vẻ nghi ngờ.

Lục phu nhân lại nói tiếp:

- Hiện giờ người có thể thấy một lúc ba chiếc lệnh bài này, e rằng không nhiều bởi vì sự việc đã xảy ra hai chục năm rồi.

Kim Phi Hùng lớn tiếng hỏi:

- Phu nhân chính là Cửu Phượng lệnh chủ uy chấn võ lâm hai mươi năm về trước ?

Lục phu nhân vội xua tay lắc đầu:

- Đó là danh hiệu của gia mẫu ta.

Kim Phi Hùng bất giác kinh ngạc, ồ lên một tiếng, giọng bán tín bán nghi:

- Phải chăng đó chính là lão bà bà đã bị người ta hạ độc thủ ở ngoài cốc ?

Giọng Lục phu nhân không vui:

- Lẽ nào ta lại có hai gia mẫu ?

Kim Phi Hùng tựa như vừa bị ai tạt một gáo nước lạnh vào đầu, không biết nghĩ sao cho phải.

Cửu Phượng lệnh chủ đã quy ẩn nơi hoang cốc thâm sơn, dựng lều cỏ giữ mộ phu quân, đủ thấy chân lực đã tiêu tan, không rõ tại sao lại xuất hiện trên giang hồ, đã hạ sát Tần Lĩnh tam quỷ, rồi lại đem lệnh phù đến gây rắc rối cho chàng ?

Cửu Phượng lệnh chủ trong nháy mắt đã lấy mạng Tần Lĩnh tam quỷ, cứ sao lại để mất mạng dễ dàng bởi tam cổ thoa của Phi thoa diêm la như vậy ?

Nghĩ vậy chàng bèn cau mày hỏi:

- Phu nhân à, Cửu Phượng lệnh chủ võ công cao tuyệt, với một chút đạo hành của Phi thoa diêm la làm sao có thể...

Lục phu nhân buông tiếng thở dài:

- Gia mẫu sau khi quy ẩn suốt hai mươi năm, không nói đến chuyện võ lâm, công lực đã hoàn toàn tản mát, sở dĩ gia mẫu không muốn ở trong cốc là vì không muốn thấy ta luyện tập võ công.

- Ồ...

Kim Phi Hùng càng khó hiểu, bất giác chàng đưa tay sờ vào nơi giấu bốn miếng ngọc lệnh trong người, đoạn buột miệng nói:

- Thì ra là như thế.

Lục phu nhân lại bảo:

- Ta sẽ nói hết nguyên nhân cho Kim đại hiệp.

Kim Phi Hùng trầm nghĩ:

“Có thể là bà ta nhắc đến việc bốn miếng ngọc lệnh trong người ta ?”

Thế là chàng vội nói:

- Xin phu nhân chỉ giáo.

Lục phu nhân ngồi xuống, rồi ôn tồn nói:

- Hai mươi năm trước gia mẫu ta bị hai môn phái phế bỏ hai cánh tay, cho nên không hề muốn xuất hiện trên giang hồ nữa.

Kim Phi Hùng khẽ gật đầu.

Lục phu nhân lại lên tiếng:

- Nhưng mà phận làm con, ta phải có nghĩa vụ báo thù cho mẫu thân, hai môn phái phế bỏ cánh tay của gia mẫu ta có công lực phi phàm, do thế hai mươi năm nay ta đành nhẫn nhục chịu đựng.

Kim Phi Hùng liền trầm trồ khen ngợi:

- Phu nhân quả là con hiếu thảo, khiến cho người ta phải kính phục.

Lục phu nhân lại nói:

- Nửa năm trước ta nghe có người nói chỉ có thể luyện được công phu tuyệt thế trong Huyền môn vũ thư mới có thể khắc chế võ công của hai phái kia.

o O o

Hồi 19

U Cốc Phong Vân

Kim Phi Hùng bất giác chấn động tâm thần, phải cố gắng lắm mới trấn tĩnh được, miệng lắp bắp:

-Ồ ! Thật vậy sao.

Nét mặt Lục phu nhân cực kỳ buồn bã, đôi mắt đầm lệ, không hề lưu tâm đến thần thái khác lạ của Kim Phi Hùng, nên cứ tiếp tục nói:

- Nghe nói Huyền môn vũ thư lạc vào trong Bích Vân tự ở thành Kim Lăng, do thế mà phu quân ta đã hóa trang thành đạo sĩ đến đó...

Bà không giấu được vẻ bi thương, khóc không thành tiếng.

Kim Phi Hùng vô cùng bối rối, cố trấn tĩnh, giọng run run hỏi:

- Phải chăng chính là Càn khôn kiếm Lư Nhất Minh mà phu nhân vừa mới nhắc đến lúc nãy ?

Lục phu nhân nước mắt như mưa, nghẹn ngào nói:

- Chính là phu quân của ta đó, nửa năm nay bất vô âm tín mà trong nhà lại xảy ra biến cố này...

Kim Phi Hùng trong lòng lo lắng không yên, sợ rằng lão đạo sĩ mà chàng gặp trong huyết địa ở Bích Vân thiên tự chính là Càn khôn kiếm Lư Nhất Minh.

Nếu quả thật đó là Lư Nhất Minh thì đó chính là ân nhân của chàng.

Bởi vì chàng đã được cổ kiếm của lão cùng với cuốn Huyền môn vũ thư trong tay lão.

Vả lại Lư Nhất Minh liệu chết để trộm vũ thư chẳng phải vì lòng tham mà có ý dùng nó để báo thù cho nhạc mẫu thì thật đáng bội phục vô cùng.

Thấy cảnh tượng thương tâm trước mắt của Lục phu nhân khiến chàng càng cảm thấy động lòng trắc ẩn.

Điều duy nhất khiến cho chàng cảm thấy mơ hồ không rõ là bốn miếng Cửu Phượng truy hồn đoạt mạng liên hoàn lệnh mà chàng đang giữ. Nếu như Cửu Phượng

lệnh chủ thực tâm khiêu chiến với mình thì bà cũng đã chết, mọi việc coi như chấm dứt.

Việc khiến cho chàng càng thêm khó hiểu là lời nói của Cốc Chi Dương về chín cái lệnh phù, bây giờ chỉ còn lại ba cái. Giả như cộng thêm bốn cái của chàng nữa chẳng hóa ra bảy cái hay sao ?

Vừa lúc đó Lục phu nhân khoát tay ra hiệu cho tỳ nữ áo xanh:

- Mau thu hồi lệnh bài đem vào trong.

Kim Phi Hùng lớn tiếng ngăn lại:

- Khoan đã.

Nói rồi chàng bật dậy khỏi ghế.

Lục phu nhân cực kỳ ngạc nhiên, vội nhảy người tới án ngữ trước chiếc mâm bạc, nhãn quang chiếu ra sáng ngời tựa như hai luồng điện:

- Hà cơ gì mà Kim đại hiệp ngăn lại ?

Bà sợ rằng Kim Phi Hùng có ý đoạt lấy ba miếng Cửu Phượng lệnh phù nên vội vận công chuẩn bị.

Kim Phi Hùng chợt cảm thấy hành động của mình hơi thôi lố, bất giác đỏ mặt lui ra sau một bước, miệng nói:

- Phu nhân chớ hiểu lầm, tại hạ không có ác ý.

Lục phu nhân vẫn tỏ vẻ nghi ngờ:

- Tại sao người lại ngăn cản ta ?

Kim Phi Hùng từ tốn đáp:

- Tại hạ cũng có mấy miếng lệnh phù, mời phu nhân thưởng giám.

Lục phu nhân cười nói:

- Đây là di vật của tiền nhân chớ đâu phải đồ vật của Thanh Y Tu La ?

Kim Phi Hùng đưa tay lấy ra bốn miếng lệnh phù rồi lớn tiếng nói:

- Điều không phải, Cửu Phượng ngọc lệnh...

Chàng giơ bàn tay đưa tới trước mặt Lục phu nhân.

-Ồ... !

Lục phu nhân la lên một tiếng kinh ngạc, thân hình bà thoáng run lên, mắt nhìn chăm chăm vào Kim Phi Hùng, giọng lạc hẳn đi:

- Bốn miếng ngọc lệnh này ở đâu ra vậy ?

Kim Phi Hùng chậm chạp đáp:

- Chẳng giấu gì phu nhân, tại hạ vào Lư Sơn chuyến này chính là vì mấy miếng lệnh bài này đây.

Sắc mặt Lục phu nhân tái nhợt không còn chút huyết sắc:

- Đại hiệp có thể nói rõ hơn cho ta nghe rõ một chút.

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Ba ngày trước tại hạ liên tiếp nhận được bốn miếng Cửu Phượng ngọc lệnh. Thử hỏi, tại hạ không đến Lư Sơn có được không ?

Lục phu nhân lắc đầu:

- Chuyện này không thể có được.

Kim Phi Hùng cương quyết nói:

- Tại hạ đâu có tự bày trò đùa cột làm chi, hơn nữa đây hoàn toàn không phải là nói dối, huống chi còn có bằng chứng là bốn miếng lệnh phù này.

Lục phu nhân lắc đầu lia lịa:

- Gần hai mươi năm nay gia mẫu ta không rời u cốc này đến nửa bước, vả lại hai cánh tay người bị tàn phế, công lực mất hết thì làm sao mà có thể...

Kim Phi Hùng vội ngắt lời:

- Nhưng còn bốn miếng ngọc lệnh này thì sao ?

Lục phu nhân nghiêm mặt:

- Gia mẫu chỉ còn có ba miếng lệnh bài này mà thôi, hiện giờ đều ở trong cốc như Kim đại hiệp đã thấy lúc trước.

Kim Phi Hùng cười lạnh lùng:

- Trừ phi bốn miếng lệnh bài này là giả mạo ?

Lục phu nhân gật đầu đồng tình:

- Ủ ! Điều này cũng có thể lắm, chuyện trên giang hồ thiên biến vạn hóa, chân giả khó phân, có lẽ...

Nói rồi bà bưng chiếc mâm bạc đến trước mặt Kim Phi Hùng:

- Kim đại hiệp thử xem.

Kim Phi Hùng cười lạt:

- Hà tất phải so sánh thử, vừa nhìn là biết ngay mà.

Nói rồi chàng cũng chẳng buồn để nhìn mà lạnh lùng nói:

- Phu nhân hãy tự xem thử thật hay giả ?

Tiếp đó bỗng nghe một tràng cười lạnh lóe vang lên, tiếng Lục phu nhân chột cất lên:

- Ha ha ha... Kim đại hiệp ơi, người bị mắc lừa rồi.

Kim Phi Hùng thấy thần sắc bà có điều kỳ dị, bất giác quay qua nhìn bốn miếng lệnh bài trên tay chàng rồi lại nhìn sang ba chiếc lệnh bài đặt trên mâm bạc.

Chàng vẫn không thấy có gì khác lạ, bất giác chàng cười nói:

- Phu nhân cho là giả mạo chẳng ?

Lục phu nhân cười sảng khoái:

- Đúng, đúng vậy ! Kim đại hiệp tại không quan sát kỹ sự khác biệt của hai chữ “Tử” trên lệnh bài.

Kim Phi Hùng lúc này mới lưu tâm chú ý nhìn kỹ rồi bảo:

- Ủ, quả nhiên có điều khác biệt.

Ba chiếc lệnh bài để trên mâm bạc đều có chữ “Tử” khắc nổi lên trên, nét khắc rõ ràng lại cực kỳ tinh xảo.

Còn chữ “Tử” ở trên bốn chiếc lệnh bài của chàng tuy cũng không kém phần tinh xảo, song lại khắc chìm, lõm xuống phía dưới.

Nếu như mới nhìn thoáng qua thì không thể nào phân biệt được, nhưng một khi đã phát hiện ra thì thấy rõ chỗ khác nhau ngay tức khắc.

Kim Phi Hùng bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Lục phu nhân cảm thấy khó hiểu, vội hỏi chàng:

- Kim đại hiệp à, gia mẫu ta ẩn cư hai mươi năm nay, không muốn thấy mẫu tử ta luyện võ, làm sao lại có tâm tái xuất giang hồ ?

Kim Phi Hùng cúi đầu trầm tư về lai lịch của mấy chiếc lệnh phù giả mạo.

Lục phu nhân lại nói:

- Còn như việc Huyết Minh bang chủ sát hại mạng gia mẫu thì ta cũng không sao hiểu nổi dụng ý của y ra sao mà lại hạ độc thủ với một người tàn phế ?

Kim Phi Hùng điềm nhiên nói:

- Hừ ! Kẻ nào đã loạn giả thành chân khiến cho tại hạ lo lắng không yên thì tại hạ không thể bỏ qua cho hắn đâu.

Lục phu nhân đồng tình:

- Đương nhiên rồi, điểm này chẳng những Kim đại hiệp không thể quên mà ngay cả bản cốc cũng phải tra xét rõ kẻ nào đã dám cả gan mạo danh gia mẫu vu oan giá họa cho người.

Nói xong, Lục phu nhân quay sang hỏi tỳ nữ:

- Các người đã chuẩn bị yến tiệc xong chưa ?

Hai tỳ nữ áo xanh đồng thanh đáp:

- Tiệc đã chuẩn bị xong cả rồi, xin mời chủ nhân và quý khách qua bên đông phòng.

Đoạn hai người lệ làng đi qua gian phòng phía đông.

Lúc này trời đã hửng sáng.

Qua một đêm căng thẳng ruột gan, Kim Phi Hùng đã nóng như lửa đốt, bụng đói cồn cào.

Chính giữa gian phòng có một chiếc bàn lớn bày đầy những món thịt rừng bốc khói nghi ngút, hương thơm tỏa ra ngoài.

Lục phu nhân lại bảo chàng:

- Kim đại hiệp dùng cơm xong hãy vào phòng trong nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Mong người chớ chê tẻ xá thô lậu.

Kim Phi Hùng vội đáp:

- Phu nhân tiếp đãi như vậy là quá tốt với tại hạ rồi, làm phiền phu nhân giữa đêm khuya, tại hạ thật cảm thấy áy náy vô cùng.

Lục phu nhân nói:

- Võ lâm đồng đạo giúp nhau là chuyện thường, đại hiệp không nên khách khí như vậy.

Nói rồi bà dặn dò nữ tỳ hầu hạ chàng cho chu đáo rồi lặng lẽ cáo từ bước ra khỏi phòng.

Kim Phi Hùng do có nhiều tâm sự không vui nên chỉ uống qua loa vài chén rượu, dùng vài bát cơm và mấy món thức ăn, vội vàng vào trong phòng nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Chẳng biết qua bao lâu, đột nhiên có tiếng người cười nói ồn ào, đoạn chàng mơ hồ cảm thấy tay chân mình nặng nề khó cử động vô cùng.

- Ủa !

Hóa ra tay chân chàng đều bị trói chặt, gian phòng nhỏ lúc nãy không còn thấy đâu nữa, thay vào đó là một gian nhà cực kỳ rộng rãi, dường như đây là một gian đại sảnh thì phải.

Sắc mặt Lục phu nhân xám xanh đang ngồi trên cao.

Lục gia cửu nữ nét mặt hầm hầm giận dữ đứng hộ vệ hai bên.

Còn chàng thì bị đặt dựa vào một tảng đá xanh.

Kim Phi Hùng bất giác giận dữ trầm giọng quát lớn:

- Lục phu nhân làm như vậy là có ý gì ?

Mặt Lục phu nhân như có một lớp sương phủ, trông lạnh lẽo ghê hồn:

- Gã họ Kim kia, ngươi còn dám hỏi ta có ý gì sao ?

Kim Phi Hùng hết sức ngạc nhiên hỏi lại:

- Phu nhân muốn ám chỉ cái gì hả ?

Lục phu nhân đưa tay chỉ vào thanh cổ kiếm mà chàng đã tình cờ nhặt được trong địa đạo của Bích Vân thiền tự nghiêng răng hỏi:

- Ta hỏi ngươi, thanh kiếm này ở đâu mà ngươi có được ?

Chàng thấy thanh cổ kiếm để trên bàn, bất giác nhớ lại chuyện trong địa đạo của Bích Vân thiền tự.

Chàng không đáp mà hỏi ngược lại:

- Thanh kiếm này có liên quan gì đến phu nhân ?

Lục phu nhân bất giác nổi giận gầm từng tiếng:

- Người trong võ lâm ai lại không biết đây là Càn Khôn kiếm.

Kim Phi Hùng run run hỏi lại:

- Càn Khôn kiếm ư ?

Lục phu nhân rút thanh cổ kiếm ra khỏi vỏ, giọng vẫn tức giận:

- Người xem đây, bên phải thanh kiếm có ba vạch Càn còn bên trái có sáu vạch Khôn. Ngay cả thằng mù cũng biết nữa.

Kim Phi Hùng quả thật không hề lưu tâm đến điều này.

Lúc ở trong địa huyệt Bích Vân thiền tự, xung quanh tối đen không một tia sáng, nên cũng không quan sát kỹ.

Sau khi đem nó ra khỏi địa huyệt, chàng chỉ thấy nó quái dị khác thường, tiện tay mang nó theo trong mình vậy thôi.

Bây giờ nghe Lục phu nhân nói, chàng mới nghĩ đến điều này.

Chàng bèn cười lớn đoạn nói:

- Kim mỗ từ trước đến giờ không hề lưu tâm đến cái Càn Khôn ba vạch sáu vạch gì cả.

Lục phu nhân lớn tiếng quát:

- Hừ, đây chính là đồ hình Bát quái Càn trên Khôn dưới, lẽ nào một đồ hình đơn giản như vậy mà người không biết ?

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Tại hạ đâu có nói là không biết.

Lục phu nhân liền nói:

- Đã biết thanh kiếm này có ba vạch lớn ở một mặt, còn mặt kia là sáu vạch nhỏ, không phải là tượng trưng cho hai quả Càn Khôn hay sao ?

- Ha ha...

Tuy người chàng đang bị trói, nhưng tiếng cười của chàng vẫn mang hào khí ngút trời, không hề giảm đi. Lát sau nói:

- Kim mỗ nói điều này ra mong phu nhân chớ giận.

Lục phu nhân nhú mày:

- Người có điều gì muốn nói ?

Kim Phi Hùng thản nhiên đáp:

- Trước khi phu nhân nói đến Càn Khôn cái gì đó, thì trong lòng Kim mỗ không hề có ba chữ Càn Khôn kiếm tồn tại, vậy làm sao ta nghĩ tới nó được.

Lư gia cửu phượng bất giác nổi giận, đưa tay nắm chặt chuôi kiếm, dường như có ý động thủ.

Lục phu nhân khẽ buông tiếng thở dài mà không nói gì.

Bà biết Kim Phi Hùng nói ra đều là sự thực, bởi vì thâm tình của bà với Càn khôn kiếm Lư Nhất Minh quá sâu nặng, nên không thể không hỏi.

Đôi mắt bà chợt nhòa lệ, giọng nức nở:

- Ta không phải nói là Kim đại hiệp sát hại Lư Nhất Minh, song ta muốn người nói lai lịch của thanh kiếm này ở đâu ra ?

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Phu nhân nói như vậy là muốn ta nói rõ ràng từ tốn hay bức bách ta cung khai ?

Lục phu nhân nói:

- Mong đại hiệp thứ lỗi, nếu như đại hiệp chưa nói ra thì ta đành thất lễ, không thể cởi trói cho người được.

Kim Phi Hùng bực tức:

- Tại sao vậy ?

Lục phu nhân nhẹ nhàng đáp:

- Bởi vì công lực của đại hiệp vô cùng mãnh liệt, một khi người trở mặt không chịu nhận, há chẳng phải phí sức động thủ hay sao.

Kim Phi Hùng càng tức giận:

- Đại trượng phu thà chết chứ không chịu phục, người thừa cơ ta mệt mỏi say ngủ, dùng thủ đoạn hạ lưu để...

Lục phu nhân vội cắt ngang:

- Không phải, chiêu đãi các hạ là thành ý của bản cốc.

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Hay cho cái “thành ý của các người”.

Lục phu nhân ôn tồn nói tiếp:

- Mãi đến khi nghe nữ tỳ báo lại các hạ cởi áo ngoài ra để lộ Càn Khôn kiếm, ta mới phải dùng hạ sách này.

Kim Phi Hùng lạnh nhạt:

- Các người tưởng làm như vậy là có thể khuất phục được Kim mỗ ?

Lục phu nhân lắc đầu:

- Ta hoàn toàn không có ý đó, nhưng mà ta hy vọng Kim đại hiệp có thể nói rõ lai lịch của Càn Khôn kiếm, nếu ta có lỗi thì sẽ xin tạ tội sau.

Kim Phi Hùng nộ khí quát lớn:

- Đối đãi như vậy, Kim mỗ không thể nói được.

Lữ gia chủ phượng đứng một bên nhất tề nói lớn:

- Thân mẫu ! Không cho hắn nếm mùi khổ đau, hắn sẽ không biết sợ cái lợi hại của Bạch Vân cốc.

Dứt lời, chín thiếu nữ xông tới bên Kim Phi Hùng.

Chín đạo kim quang đồng loạt dí sát vào người chàng, khí thế cực kỳ hung dữ.

Kim Phi Hùng bình sinh tính tình thậ phần cuồng ngạo, chẳng những không lộ vẻ sợ hãi mà còn cất giọng cười ngạo nghễ:

- Hắc hắc, các người coi Kim mỗ là người thế nào hả ?

Cửu phượng đồng thanh hét lớn:

- Người có chịu nói hay không ?

Chợt nghe Lục phu nhân quát vang:

- Các con không được vô lễ.

Nói rồi bà lệ làng bước xuống, vươn tay gạt phắt cửa phượng qua hai bên rồi bảo Kim Phi Hùng:

- Thân mẫu của ta chết thảm, phu quân thất tung, nỗi khổ này thiết tưởng Kim đại hiệp có thể tưởng tượng ra được.

Bà khẽ đưa tay gạt lệ rồi nói tiếp:

- Nói thực với Kim đại hiệp, với võ công và công lực của người, ta không thể nào địch lại, mà Càn Khôn kiếm lại ở trên mình...

Kim Phi Hùng lạnh lùng cắt lời bà:

- Lẽ nào phu nhân cho rằng tại hạ sát nhân đoạt kiếm hay sao ?

Lục phu nhân đáp:

- Nếu quả thật là hung thủ sát hại phu quân thì ta không thể tha thứ được.

Kim Phi Hùng bực bội quát lớn:

- Nhưng mà tại hạ đã nói là tại hạ không làm mà.

Lục phu nhân lắc đầu:

- Nếu đại hiệp còn chưa nói ra lai lịch của Càn Khôn kiếm cho ta nghe minh bạch thì đương nhiên không thể thả người ra được.

Kim Phi Hùng nạt lớn:

- Người cho rằng hỏi Kim mỗ như vậy thì Kim mỗ sẽ nói thực sao ?

Lục phu nhân cứng giọng:

- Ta đã nói như vậy, quyết không đổi lời.

Kim Phi Hùng cười nhạt:

- Tốt lắm !

Nói rồi chàng nhắm mắt lại, không thèm nhìn Lục phu nhân nữa.

Lục phu nhân buồn rầu thở dài:

- Kim đại hiệp à, hào khí của người thật đáng khâm phục, nhưng mà...

Bà lại buông tiếng than não nuột, dặn dò bọn tỳ nữ:

- Các người hãy đưa Kim đại hiệp vào phòng khách nghỉ ngơi.

Trong phòng cực kỳ sạch sẽ, khăn trải giường trắng tinh, màn cửa xanh nhạt, trông mát dịu vô cùng.

Các tỳ nữ diu chàng vào cạnh giường rồi tự động lui ra ngoài.

Kim Phi Hùng càng nghĩ càng thấy tức khí, bởi vì từ trước đến giờ chưa bị một ai trói chàng nhục nhã như vậy cả.

Đồng thời chàng cũng cảm thấy tức cười bởi vì nhất thời sơ ý để cho người ta trói mình mà cũng lặng thinh không muốn giải thích nhiều lời để đến nông nỗi này.

Lát sau ánh đèn chột rực sáng trong phòng.

Hai thiếu nữ áo xanh bưng đến một mâm cơm và một bình trà nghi ngút bốc khói, đồng thanh nói lớn:

- Tiện nữ phụng mệnh phu nhân, mời Kim đại hiệp dùng cơm.

Kim Phi Hùng bực bội đáp:

- Hừ ! Ta dùng bằng cách nào mới được chứ ?

Không ngờ hai thiếu nữ trả lời ngay:

- Phu nhân lệnh cho tiện nữ cho Kim đại hiệp ăn.

Kim Phi Hùng dở khóc dở cười, nhả mặt rồi nhất quyết úp mặt xuống giường không thèm nói một lời.

Hai tỳ nữ không biết làm sao hơn đành nhìn nhau mỉm cười rồi bước ra khỏi phòng.

Kim Phi Hùng nằm trên giường, hai mắt mở to thao thức không sao ngủ được, vùng sơn cốc hoang dã không có tiếng trống điểm canh nên thời gian trôi qua vô cùng chậm chạp.

Thời gian đó vào khoảng canh hai.

Vàng trăng chênh chếch rọi ánh sáng huyền ảo qua khung cửa sổ.

Đột nhiên có một tiếng động nhẹ vang lên tựa như có người đến gần.

Kim Phi Hùng thất kinh thầm nghĩ:

“Chết rồi, đêm khuya canh vắng, kẻ nào lại dám đến đây ?”

Lúc này tay chân chàng bị trói không cách nào sử dụng võ công được, vạn nhất...

Đang lúc chàng đang thập phần lo lắng thì có tiếng gọi trầm trầm vang lên:

- Kim huynh...

thiếu trang 181-188

Kim Phi Hùng xoay người vận công đẩy ra một luồng.

Ầm...

Ào... Ào...

Phía ngoài đại sảnh một trận cuồng phong dữ dội ào tới, cát đá đổ xuống ầm ầm, cảnh tượng cực kỳ khủng khiếp.

Chàng quay lại nói với Lục phu nhân:

- Nhưng mà Kim mỗ thấy phu nhân gặp nhiều chuyện không may, lại có hảo ý tiếp đãi ta hết sức nồng hậu, nên ta đành phải bỏ qua mọi chuyện.

Từ nãy giờ sắc mặt bà tái xanh, nay nghe Kim Phi Hùng nói vậy liền thở phào nhẹ nhõm, sắc diện đã trở nên hồng hào như cũ.

Bởi vì Lục phu nhân biết rằng hai vị cao thủ trẻ tuổi trước mặt có võ công cao không tưởng nổi, cho dù có liều mạng với một người thôi cũng chưa chắc đã thắng nổi.

Lúc này Lục phu nhân lại buông tiếng thở dài buồn bã nói:

- Kim đại hiệp đã hiểu nỗi khổ của ta, thật khiến cho ta muôn phần cảm kích.

Kim Phi Hùng lại nói tiếp:

- Còn chuyện liên quan đến cái chết của lệnh đường Cửu Phượng lệnh chủ thì sự tình có liên quan đến tại hạ, mong phu nhân hợp tác với tại hạ truy tìm nguyên nhân.

Cốc Chi Dương bất ngờ hỏi xen vào:

- Cửu Phượng lệnh chủ đã chết rồi sao ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Đúng vậy !

Chàng quay sang nói với Lục phu nhân:

- Tại hạ ở trong cốc lâu e bất tiện, nếu như phu nhân có cần tại hạ trợ giúp thì cứ gọi tại hạ một tiếng, giờ thì xin cáo từ.

Nói xong, chàng lại quay sang bảo Cốc Chi Dương:

- Cốc huynh cùng ta trở về Kim Lăng được không ?

Cốc Chi Dương liền mỉm cười:

- Tiểu đệ cũng đang muốn như thế.

Hai vị thiếu cao thủ sánh vai nhau, đang định bước ra khỏi gian đại sảnh.

Lục phu nhân thấy vậy bèn cất tiếng gọi:

- Mong Kim đại hiệp lưu lại một chút.

Kim Phi Hùng vội đứng lại cau mày hỏi:

- Có chuyện gì vậy phu nhân ?

Giọng Lục phu nhân hết sức bi thương:

- Chuyện có liên quan đến Càn Khôn kiếm...

-Ồ...

Kim Phi Hùng chợt mỉm cười đáp lại:

- Chẳng giấu gì phu nhân, tôn phu có thể gặp lành ít dữ nhiều.

Sắc diện của Lục phu nhân trắng bệch, không còn một tia huyết sắc. Cửu Phượng đứng sau cũng gào khóc thảm thiết.

Kim Phi Hùng hạ giọng nói:

- Lúc tại hạ rơi xuống địa huyết trong Bích Vân thiên tự chỉ thấy một bộ xương khô, tay cầm Càn Khôn kiếm ngồi dựa vào vách địa huyết, huyết nhục đã hóa cốt, nhân đó mới tiện tay cầm kiếm đi ra.

Lục phu nhân cố gạt nước mắt gắng gượng hỏi:

- Người đó ăn vận theo lối đạo gia phải không ?

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Không sai, chính là như vậy.

Lục phu nhân hấp tấp hỏi tiếp:

- Có phải người đó mặc đạo bào màu lam đậm, thắt lưng màu hoàng kim phải không ?

Kim Phi Hùng gật đầu đáp ngay:

- Không hề sai.

Lục phu nhân rên lên một tiếng rồi ngã xuống đất bất tỉnh.

Cửu Phượng vội chạy tới đồng thanh khóc rống lên.

Kim Phi Hùng thấy vậy cũng không khỏi thương cảm, buông tiếng thở dài buồn bã.

Bởi vì có Cốc Chi Dương ở đây nên chàng không tiện nhắc đến cuốn Huyền môn vũ thư, trong lòng cứ áy náy không yên.

Lát sau Lục phu nhân từ từ tỉnh lại, miễn cưỡng nói:

- Đa tạ Kim đại hiệp chỉ giáo.

Kim Phi Hùng vội nói:

- Không hề chi, nếu như phu nhân cần gì tại hạ xin giúp ngay, giờ thì cáo từ.

Nói rồi hai người bước ra khỏi gian đại sảnh.

Cốc Chi Dương đi trước dẫn đường, không lâu sau hai người đã đi ra khỏi sơn cốc, cách đó không xa đã thấy đại đạo hiện ra trước mắt.

Kim Phi Hùng vừa đi vừa nói:

- Lục gia thật đáng thương.

Cốc Chi Dương chợt hỏi:

- Cửu Phượng lệnh chủ đã chết, cơ sao còn có thể sai người đưa cho Kim huynh bốn miếng ngọc lệnh liên tiếp ?

Kim Phi Hùng thở dài:

- Không ngờ đó chỉ là lệnh bài giả mạo mà thôi.

Rồi chàng kể lại mọi chuyện xảy ra cho Cốc Chi Dương nghe.

Cốc Chi Dương nghe xong liền bảo chàng:

- Trong này tất có âm mưu rồi.

Kim Phi Hùng vội hỏi lại:

- Cái gì mà âm mưu ?

Cốc Chi Dương nói:

- Cái này không ngoài sở liệu của tiểu đệ.

Kim Phi Hùng nghi hoặc:

- Cốc huynh có cao kiến gì chăng ?

Cốc Chi Dương liền đáp:

- Tiểu đệ nghĩ rằng bốn miếng lệnh bài này là do Cổ Trường Khanh làm ra đó.

Kim Phi Hùng ngạc nhiên:

- Tại sao Cốc huynh dám quả quyết như vậy ?

Cốc Chi Dương nói:

- Bởi vì hắn đã phái người đến cứu Kim huynh.

Kim Phi Hùng càng thêm kinh ngạc:

- Ta càng cảm thấy hồ đồ, mong Cốc huynh nói rõ thêm.

Cốc Chi Dương ôn tồn đáp:

- Trong lúc ngẫu nhiên tiểu đệ được biết Cổ Trường Khanh sai người đến chỉ điểm cho Kim huynh, tiểu đệ cảm thấy khả nghi vội đi theo đuôi bọn chúng, đến khi vào Lư Sơn thì tiểu đệ vượt lên trước vào Bạch Vân cốc đầu tiên.

Kim Phi Hùng nói:

- Vậy thì tại sao lão dẫn dụ ta vào đây ?

Cốc Chi Dương nói tiếp:

- Kim huynh à, Cổ Trường Khanh không hề có hảo ý với Kim huynh đâu, điều này thì chắc Kim huynh cũng biết.

- Cái này thì...

Cốc Chi Dương lại lên tiếng:

- Lão hoàn toàn không biết Cửu Phượng lệnh chủ đã bị phế bỏ hai cánh tay, nên mới bày trò dụ huynh vào nơi hiểm ác.

Kim Phi Hùng chợt hiểu:

- Lão muốn ta liều mạng với Cửu Phượng lệnh chủ phải không ?

Cốc Chi Dương gật đầu:

- Đúng vậy, độc kế của lão thật hiểm ác, cho dù ai thắng ai bại đều có lợi cho lão cả. Nhưng mà...

Kim Phi Hùng vội cắt ngang:

- Cốc huynh chẳng phải đã nói lão cho người đến tiếp trợ ta sao ? Như vậy chẳng phải là hảo tâm ư ?

Cốc Chi Dương đáp:

- Đương nhiên phải có nguyên nhân của nó, bởi vì có kẻ bức bách lão nên lão đành phải cần đến Kim huynh.

Kim Phi Hùng ồ lên một tiếng kinh ngạc rồi nói:

- Ta không được minh bạch lắm.

Cốc Chi Dương cười đáp:

- Ngày mà Kim huynh rời khỏi Kim Lăng, Thần Long đại lạt ma của Thiên Long tự đích thân vào Trung Nguyên tìm đến Kim Lăng, kiếm Kim huynh để đòi Mật Đà Thần Châu, chuyện này chắc Kim huynh chưa biết phải không ?

Kim Phi Hùng giật mình kinh ngạc:

- Thần Long đại lạt ma đích thân vào Trung Nguyên ư ?

Cốc Chi Dương đáp:

- Đúng vậy, lão ta vừa đến Kim Lăng đã đến tìm Cổ Trường Khanh đòi gặp Kim đại hiệp, Kim huynh không có ở đó cho nên lão Cổ Trường Khanh hoảng hốt vội phái người đến trợ thủ cho Kim huynh đó.

Thần Long đại lạt ma đứng đầu Thiên Long tự, võ công của lão vô địch thiên hạ, lần đầu tiên lão đến Trung Nguyên đương nhiên là chuyện cực kỳ dị thường, nhưng Kim Phi Hùng cũng chẳng thêm lưu tâm đến, chàng đang bận nghĩ tới Cổ Trường Khanh và cái chết bí ẩn của Tần Lĩnh tam quý, không rõ kẻ nào có thân pháp lạ đến độ chàng không đuổi kịp ?

Cốc Chi Dương thấy chàng lặng im không đáp, nhìn vẻ mặt, y liền đoán đại một điều gì đó, bèn hỏi Kim Phi Hùng:

- Kim huynh đang nghĩ về Thần Long đại lạt ma phải không ?

Kim Phi Hùng cười khổ:

- Chuyện đến thì sẽ liệu, tiểu đệ không hề nghĩ đến lão trọc đó.

Cốc Chi Dương bất giác buột miệng khen:

- Kim huynh thật đúng là một hảo hán.

Kim Phi Hùng chợt nói:

- Tiểu đệ đang nghĩ đến Cổ Trường Khanh, lão này lúc thiện khi ác lẫn lộn, không rõ dụng tâm ra sao.

Cốc Chi Dương nghiêm giọng:

- Kim huynh nên cẩn thận với lão.

Kim Phi Hùng bỗng bảo y:

- Cốc huynh à, tiểu đệ có chuyện phải đi đến Huyết Minh bang một chuyến.

- Huyết Minh bang ư ?

Cốc Chi Dương ngạc nhiên:

- Kim huynh đến Huyết Minh bang có chuyện cần ư ?

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Ta đến Huyết Minh bang truy xét coi có sao bọn chúng đang đem lại đột nhập vào Lữ Sơn hạ độc thủ, sát hại Cửu Phượng lệnh chủ.

Cốc Chi Dương nói:

- Chuyện đó cần gì phải nói, tất cả đều cực kỳ rõ ràng.

Kim Phi Hùng khẽ gật đầu:

- Tiểu đệ cũng nghĩ như vậy, nhưng mà tiểu đệ muốn bắt được chứng cứ để cho Cổ Trường Khanh hết đường chối.

Cốc Chi Dương liền nói:

- Kim huynh có cần tiểu đệ trợ giúp một tay chăng ?

Kim Phi Hùng vội đáp:

- Không dám phiền đến Cốc huynh.

Cốc Chi Dương bảo chàng:

- Huyết Minh bang nhỏ bé như thế, Kim huynh hà tất phải mệt sức.

Kim Phi Hùng vẫn không thay đổi ý định:

- Mỗi người một ngã, hẹn gặp tại Kim Lăng.

Cốc Chi Dương đi rồi, Kim Phi Hùng bất giác cười lạnh:

- Cổ Trường Khanh tuy không có hảo ý với ta, còn dụng tâm của người ra sao ? Hừ ! Có trời mới biết được.

Nói rồi chàng lắc mình phóng đi.

Đột nhiên một cái bóng vàng rực xẹt tới tựa như sao băng.

Nhìn kỹ lại hóa ra là Dương Ngọc Phượng.

Dương Ngọc Phượng chợt phát hiện ra Kim Phi Hùng, vội đổi hướng chạy lẹ về phía chàng.

Vừa phóng mình tới, nàng lớn tiếng gọi:

- Kim Phi Hùng, Kim Phi Hùng...

Chàng còn chưa kịp đáp lại, đột nhiên thấy có một bóng người mặc trường bào màu huyết dụ lướt tới.

Kim Phi Hùng chăm chú nhìn kỹ thì ra đó là một lão già.

Lão già này chính là Thực Nhân ma tôn, một trong Tứ đại ma tôn lừng danh khắp võ lâm Trung Nguyên.

Dương Ngọc Phượng hấp tấp nói:

- Thực Nhân ma tôn...

Không đợi cho nàng nói hết câu, Thực Nhân ma tôn đã đến trước mặt lớn tiếng nạt nộ:

- Con tiện tỳ kia ! Người còn dám chạy nữa không ?

Nói rồi lão vung tay như có ý động thủ.

Thấy Kim Phi Hùng đứng đó, lão liền lên tiếng thóa mạ:

- Tiểu tử hôi thối kia, tránh ra tránh ra lẹ lên.

Kim Phi Hùng lòng đang nghĩ tới việc đi Huyết Minh bang nên cũng không muốn sinh sự lôi thôi, liền ôn tồn cười bảo:

- Thực Nhân ma tôn có địa vị tôn quý trong võ lâm, tại sao nữ bức bách một tiểu nữ phụ tử thức vong như vậy ?

Thực Nhân ma tôn nạt lớn:

- Câm mồm, người dám cả gan xen vào chuyện của lão phu hả ?

Kim Phi Hùng thấy lão khinh người vô lối bất giác nổi giận đáp:

- Hừ ! Ta xen vào đó, người làm gì được ta ?

Thực Nhân ma tôn bực tức thóa mạ:

- Xú tiểu tử, người muốn động thủ hay sao ?

Kim Phi Hùng lạnh lùng cười nói:

- Muốn động thủ thì động thủ, bản nhân đây không hề sợ người đâu.

Thực Nhân ma tôn giận dữ:

- Tiểu tử này to gan thật !

Nói rồi lão vung chưởng tấn công chàng.

Kim Phi Hùng vội đẩy Dương Ngọc Phượng qua một bên:

- Được lắm !

Kim Phi Hùng không buồn tránh né, hữu chưởng cong lại như cái móc câu chụp thẳng vào hổ khẩu của lão.

Thực Nhân ma tôn vô cùng kinh ngạc, không ngờ Kim Phi Hùng lại dám chụp vào cổ tay của lão, bèn giận dữ quát vang:

- Tiểu tử to gan.

Quả nhiên Thực Nhân ma tôn danh bất hư truyền, nhẹ nhàng xoay ngược song chưởng, đập mạnh vào cổ tay của Kim Phi Hùng.

- Bùng...

Một tiếng động dữ dội vang lên.

Hai người giao đấu với nhau một chưởng.

Kim Phi Hùng lạnh lùng bảo:

- Hừ, bất quá cũng chỉ vậy mà thôi.

Thực Nhân ma tôn thối lui ra xa hơn một trượng, tuy chưa bị chấn thương nhưng nét mặt lộ vẻ kinh hãi.

Bởi vì lão không ngờ rằng công lực của chàng đã tăng tiến hơn lúc ước đấu với Tứ đại tôn giả của Thiên Long tự rất nhiều.

Dương Ngọc Phượng đứng một bên tuy không nhìn rõ chiêu thế của hai người nhưng cũng mơ hồ nhận thấy lợi thế của Kim Phi Hùng. Nàng bất giác buột miệng khen:

- Hay lắm !

Nàng đưa mắt nhìn Kim Phi Hùng thần thái cực kỳ nể phục.

Thực Nhân ma tôn thấy vậy nộ khí quất lớn:

- Tiểu tử này mất mạng trước rồi sẽ đến ngươi đó.

Dương Ngọc Phượng chế nhạo:

- Hí hí cái lão già đầu bự không biết xấu hổ, ngươi chết tới nơi rồi đó.

Thực Nhân ma tôn càng thêm tức khí, giận dữ gầm lên:

- Hãy tiếp một chiêu của lão phu đây nữa.

Kim Phi Hùng cười mỉa:

- Trăm chiêu cũng chẳng sao !

Bình...

Bùng...

Những âm thanh kinh hồn vang lên, cát đá bay mù mịt khắp trời.

Mấy chiêu đầu còn có thể phân biệt được rõ ràng.

Dần dần hai người càng đánh càng lẹ, hai cái bóng quay cuồng, không sao phân biệt được nữa.

Trận giao đấu quả nhiên ác liệt vô cùng.

Dương Ngọc Phượng hoa mắt, hai bàn tay bất giác ướt đầm mồ hôi.

Bởi vì nàng biết rằng trận ác đấu này sinh tử chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Trong thoáng chốc hai người đã giao thủ hơn năm chục chiêu.

Đột nhiên Thực Nhân ma tôn lớn tiếng quát:

- Tiểu tử hãy coi chừng.

Nói xong chuồng thế của lão đột ngột chậm lại, rồi lộn người bay ngược ra sau hơn một trượng.

Kim Phi Hùng đang lúc hứng chí cũng cao giọng nói:

- Lão ma kia sợ rồi hả ?

Thực Nhân ma tôn lạnh lùng:

- Sợ hả ? Lão phu sẽ lấy cái mạng của người đó.

Nói đoạn lão vung song chưởng đẩy tới.

Một luồng hàn phong cực kỳ lạnh lẽo ập về phía Kim Phi Hùng. Kèm theo luồng hàn phong lạnh lẽo là một mùi hôi nồng nặc bốc lên.

Kim Phi Hùng không khỏi kinh ngạc, vội vàng ngưng tụ chân khí, vận công chờ đợi.

Cái đầu to lớn của lão lắc qua lắc lại, khuôn mặt tròn xoe quái dị đỏ như lửa lúc này cũng trở nên xanh ngắt, hai luồng nhãn quang chiếu ra tia nhìn hết sức lạnh lùng, khiến cho ai thấy cũng phải rùng mình ớn lạnh.

Đồng thời thân hình lùn tịt của lão từ từ tiến tới. Kim Phi Hùng biết rằng lão đã dùng đến sát chiêu, nhưng mà chàng không rõ đây là công phu độc môn quái dị gì.

Thực Nhân ma tôn bất ngờ hét lớn:

- Tiếp chiêu !

Kim Phi Hùng không dám coi thường, hội tụ công lực vào tả chưởng, hữu thủ thoáng di động, tả chưởng hơi nhích lên đập mạnh vào đại huyệt Trung đình lạnh lẽo phi thường.

Thực Nhân ma tôn thấy vậy nghiêng răng quát lớn:

- Cuồng đồ ngạo mạn, muốn chết.

Bình...

Kim Phi Hùng cảm thấy một luồng khí lạnh tựa như băng giá chạm vào tay mình rồi đi vào trong nội thể.

Thực Nhân ma tôn ngửa mặt lên trời cười lên một tràng dài đoạn lùi ra sau hai trượng, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Kim Phi Hùng ngạc nhiên:

- Cười cái gì hả lão quái vật ?

Thực Nhân ma tôn vẫn cười cuồng ngạo không dứt.

Lát sau lão mới lạnh lùng đáp:

- Tiểu tử ngu ngốc. Ha ha ha... Người đã trúng phải Âm Hàn độc chưởng của lão phu, nội trong ba ngày huyết khí đóng thành băng. Thử hỏi người còn sống được nữa không ? Ha ha...

Tiếng cười quái dị lồng lộng vang lên trong không trung, rồi lão bay mình ra xa hơn mười trượng, bóng áo màu huyết dụ chớp mắt đã mất hút ở phía xa.

Kim Phi Hùng chợt há hốc miệng, đứng ngây người tại chỗ.

o O o